

UMUDUN RENGİ MAVİ*

Büşra ERYILMAZ**

Benim adım Zelda, bu benim hikayemin özeti. Henüz 6 yaşındayım ve bugün benim doğum günüm. Artık bunların bir önemi yok. Burada doğum günü kutlanmazmış, annem öyle söyledi. Boyun büktüm ama itiraz edemedim çünkü haklıydı burası bizim evimiz değildi. Hangi evin içi kötüdür ya da yerlerinde çamur vardır, hangi evin içinde sadece bir yatak ve bir battaniye vardır? Burası bir çadır ve bizim evimiz değil. Hala anlayamıyorum burası neresi, biz neredeyiz, neden evimizi bırakmak zorunda kaldık, buraya neden geldik hiçbirini anlayamıyorum. Annem sadece göçmek zorunda olduğumuzu yerimizi, vatanımızı, toprağımızı, benliğimizi bırakmak zorunda kalacağımızı ve artık bu çadırda bir süre yaşamamız gerektiğini söyledi.

Anlamak çok güç, anlamak da istemiyorum; ben sadece doğum günümü kutlamak istiyorum. Bundan önceki doğum günümü hayal meyal hatırlıyorum eminim bir pastam vardı ve çatısı olan sıcak bir evim. Sonra birden annemin bir sözünü anımsar gibi oldum, birden aklıma saplandı içim titredi. Annem son gecemizde bana 'ışığını kaybetme o senin yol haritan olacak' diyerek ne demek istemişti acaba neden birden aklıma düşüvermişti? Benim ışığım yoktu ki. O gece bizim son gecemizdi ve o geceden sonra abimi bir daha hiç görmedim. Galiba onu özledim. Babam zaten çoktan gitmişti son gecemizden birkaç gün önce bizimle vedalaşıp çekip gitmişti. Sizi korumak için demişti ama keşke gitmeseydi babam yanımızda olsaydı belki de her şey daha güzel olurdu. Onlarsız geçen ilk doğum günümüdü ve belki de son.

Bugün diğer günlerden farklıydı ama sebebi doğum günüm değildi bir başka mutluluk vardı içimde tarif etmekte zorlandığım. 1 aydır buradaydık annem ben ve küçük kardeşimle. Kardeşim sürekli olarak ağlıyor ve ben artık dayanamıyorum. Annem Hasan'ı sakinleştirmeye çalışıyor ama imkânsız. Yine de Hasan'ın sesi mutluluğuma engel olamayacak onun tarifini bulacağım. Hasan'ın sesine, karşı çadırdaki teyze geldi. Annem sütünün kesildiğini kardeşimin aç olduğunu bu yüzden ağladığını söyledi. Teyze de 'iki çadır ötede biri yeni doğum yaptı gidip konuş senin evladını da besle sin bir iki gün idare eder, sonra...' dedi ve sustu. Kendi de bilmiyordu sonrasını burada birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Sesindeki soğukluğa pes etmişliğe takılıp kaldım, yüzünde hiç umudu göremedim içim burkuldu bir fidan gibi kırıldı gönlüm sanırım o göremediğim sınırın ardında bizi bekleyen hayatın ayak izleriydi bunlar hepimizin fidanlarının üzerine basıp geçmişti, hepimizi kırıp kenara koymuştu.

---

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" İsimli yarışmada **hikaye** dalında **İKİNCİ** olan eser.

** Büşra ERYILMAZ/ Adnan Menderes Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü Lisans Öğrencisi,

Annemin sesiyle irkildim:

_ Zelda kardeşinin başında bekle ben iki dakika sonra geleceğim.

Anne,

_ Ne var?

Anne, acıktım

_ Zelda bir de sen başlama, elimden bir şey gelmiyor görmüyor musun?

Uyumak istiyorum. Burada uyuyunca her şey daha çabuk geçiyordu. Güzel bir rüyanın etkisiyle uyandım.

En sevdiğim renktir mavi annem kızların rengi pembedir dese de ben inatla maviyi sevdim. Mavinin her tonunu en çok da gökyüzünün tonlarını, işte rüyamda da oradaydım; gökyüzünde, imkânsız olan yerdeydim tıpkı şu içinde yaşadığım çadırdan çıkıp sınırın ötesindeki hayatı görmek kadar imkansızdı gökyüzüne ulaşmak.

Erken büyüme zorunda bırakılmış olsak da düşlerimde hala çocuktum bu yüzden de bir çocuğun düşlerindeki en güzel mutluluk gökyüzünde olmaktır. Bulutların üzerinde hoptadım, zıpladım, deliler gibi eğlendim çok mutluydum. Sonra uzakta bir balon gördüm ona doğru koştu mavi renkli o balon benim olmalıydı. Balon bir güvercinin ağzındaydı balonu bırakmasını istedim.

_ Benim o, önce ben buldum, ama benim de olmasını istiyorum.

Elimi uzattım, almak isterken havalandı

-‘o benim’ diye haykırdım.

Çaresiz boynumu büktüm, geldiğim yere doğru yürümeye başladım.

_ Çabuk pes ediyorsun, burası gökyüzü, herkesin baktığı yer yani hepimizin, aynı gökyüzünü paylaşıyorsak o halde bu dünyada hepimizin.

Her zaman herkes bir şeyler üzerinde hak iddia eder, onun olmasa da benim der, sen sakın onlardan olma gerçekten senin olanlar dışında hiçbir şeye benim deme. Birileriyle her şeyini paylaşabilme gücünü göster arkanı

dönüp gitmeden önce, pes etmeden önce savaşabilme cesaretini göster. Bu dünyada hepimiz aslında kardeşiz, düşmanlığı her şeyi ‘benim’ diyerek bizler yaptık. Oysa insanlar bir avuç mutluluk yaşayabilmenin hazzına varabilselerdi her şeye ‘benim’ demezlerdi. Dünyada ki bu savaşlar da bundan dolayı aslında; biliyor musun insanlar balon uzatmasını değil sadece uçurmasını biliyorlar.

Uçan her balonla da bir sürü insan sefil oluyor, yerlerinden oluyor, açlık, kuraklık baş gösteriyor. İnsanlar dünyada yaşamasını bilmiyor Zelda, sen de büyüyeceksin gerçek hayatı göreceksin, sınırın ötesindeki gerçek senin sandığın kadar kolay olmayacak önce seni alacaklar o sınırdan geçince bilmediğin bir yerde yabancı olacaksın, dilin, rengin, ırkın farklı diye seni dışlayacaklar, aptal yerine koyacaklar -koymaya çalışacaklar- aldırma sen onlara başını eğme dimdik yürü. Sakın pes etme, bir yerlerde mutlaka ışık yanacak o ışığı takip et.

Peki, bize bunları neden yapacaklar?

_ Sebepleri çok kendilerine göre, sizler kendi ülkenizden ayrılmak zorunda kaldınız çünkü size bunu dayattılar, evlerinizi, caddelerinizi, sokaklarınızı yerle bir ettiler, siz sağ kalanlarınız sizleri de alıp buradaki sınırlara yerleştirdiler vakti gelince de içeri gireceksiniz. İşte o zaman da var olan düzeni değiştireceksiniz.

Sizlerden faydalanmak isteyen insanlar yüzünden değişen her sistemde sizler suçlanacaksınız. Kimileri bilecek sizin hatanız olmadığını kimileri bilmeyecek kimileri size sahip çıkacak kimileri sırtını dönecek, bu her şeye ‘benim’ deme kavgası yüzünden sizler ve onlar arada kalacak, çok masum insanın canı yanacak en çok da siz çocukların, sen pes etme.

Ama, ama bu çok büyük haksızlık, biz onlara hiçbir şey yapmadık ki.

_ Onlara göre yapacaksınız Zelda, ekonomiyi sarsacak, kimilerinin işgüzarlığı yüzünden sizin

zor durumunuzdan faydalanacak ekmek parası için saatlerce ucuza çalışacaksınız ama bunu siz istediğiniz için değil ihtiyacınız olduğu için yaptığınızı kimse anlayamayacak.

Tüm her şeyin suçlusu siz olacaksınız bunlara alışacaksınız, düşsen de yeniden, yeniden kalkacaksınız.

Ben sadece evime gitmek istiyorum.

_ Sizler büyümek zorunda bırakıldınız, her biriniz ama sen onlardan farklısın bunu unutma. Sen devam edeceksin hayatına, aynı zamanda eğitimine de. Yoluna hangi taş çıkarsa çıksın. Anladın mı beni? Sözlerimi unutma Zelda, umut etmeye devam et. Bana söz ver.

Söylediklerinden dolayı çok korkmuş olsam da söz verdim. 'Söz veriyorum'.

_Aferin sana, al bakalım balonu. İşte şimdi senin oldu bu balon.

Sonra uçup gitti. Arkasından bağırdım 'teşekkür ederim' ama duymadı çoktan gitmişti.

Güzeldi mutlulukta korkusuzca balon uçurmak, rüzgârın sesiyle gülücüklerimin yarışması. Hiç bitmesin istedim; ama bitti, uyanıdım. Yeniden uyumak istedim yeniden aynı rüyayı görmek istedim orada çok daha mutluydum, maalesef gerçek hayat diye bir şey var ve ben de onun içinde yaşıyorum, kokuşmuş çadırın içinde kokuşmuş gerçek hayatlar...

İsimsiz bırakılmış belki de terk edilmiş çaresiz gerçek hayatın insanları, kıyıda köşede kalmış hiçbir yere sığdırılamamış, hikayeleri bile 3 tam sayfayla sınırlandırılmış, yerini-yurdunu bırakmak zorunda bırakılmış, buna mahkum edilmiş, kimsenin adımızı bilmediği hepimize *göçmen* denildiği biz insanlar, okyanusun ortasında bir avuç çöl kalmış gerçek hayatın insanları... Biri bize mi seslendi? Duymak istemiyorum da.

Burası da buranın gerçek hayatı.

Gerçeklerden nefret ediyorum rüyamı geri istiyorum. Ne kadar ağladığımı bilmiyorum. Yorgun düşmüş olmayım ki yeniden uyudum.

Vakit ne kadar geçti bilmiyorum ama bir çığlık sesine uyandım doğrusu yerimden sıçradım. Burada ne zaman bir çığlık duysanız anlarsınız ki birileri dayanamayıp kendini çadıra asmış ya da hastalanıp ölmüş. Geldiğim günden beri çok kez bunları yaşadık ama hep şunu merak ettim: Hangi katilin izleriydi bunlar bizim mi onların mı? Cevap hangi taşın altında gizliyse bulmak isterim. Bu kez çadırdan çıkmadım çünkü biliyordum ve görmek istemiyordum. Annem koşarak çadıra girdi.

_ Zelda koş diye bağırdı.

Bakakaldım, ne yapmamı istiyordu annem, ben neden görmek zorundaydım.

Baktı hala yerimdeyim tuttu kolumdan çıkardı beni çadırdan, herkes bir yerlere koştu-ruyordu elleri de doluydu beyaz renkte bir kutu gibi bir şey vardı okuyamadım üzerinde yazanları ama belli ki güzel bir şey vardı içinde çünkü yüzü gülüyordu. Annem kolumdan tuttu ve hızlı hızlı yürümeye başladı ne olduğunu anlamaya çalışırken birden kendimi bir kamyonun önünde buldum, kocamandı ve içinde büyük abiler vardı insanlara bir şeyler veriyordu. O an anladım ki yardım gelmişlerdi bize, gerçekten de güvercinin dediği gibi içinde iyi olan insanlarda vardı bu gerçek hayatta.

Sevinçten deliye döndüm ve insanların arasına karıştım. Zor oldu ama onların önüne geçmeyi başardım. Büyük abilerden biriyle göz göze geldik bana gülümsedi 'seni yaramaz, adın ne senin?','Zelda efendim'. Başımı okşadı 'ne güzel saçların var'. Saçlarımı annem 3 gün öncesi kesmişti çok daha uzun ve güzeldi, şu an ne haldeyim bilmiyorum kestiğinde ağladığım günü hatırladım ve bana bunu söylemiş olmasına mutlu oldum. 'Sırayı bozdun' dedi ve gülümsedi 'merak etme hepinize yetecek inşallah, al bakalım bu da senin' dedi ve bir kutu uzattı almak istemedim,

_Neden almıyorsun?

Şey...

Şey, ben balon istiyorum, bugün benim doğum günüm ve ben balon uçurmak istiyorum.

_çocuklar için birkaç oyuncak da verildi ama içlerinde balon var mı bilmiyorum. Bakmamı ister misin?

Evet. Umut etmek istiyorum ne olur olsun ne olur olsun.

Bir kenara çekildim ve beklemeye başladım. 3 dakika sonra yanıma geldi 'üzgünüm, yoktu balon içlerinde dedi'. Güvercin beni kandırmıştı bana yalan söylemişti umut diye bir şey yoktu koşmaya başladım çadıra geldiğimde ağlamaktan yorgun düşmüştüm.

Burada sadece çığlıklar olur ama bugünkü sevinçtendi, bir tek ben sevinememiştim. Burada insanlar fazla konuşmaz çok da arkadaşım yok, sanırım insanların hali yok ne konuşmaya ne de arkadaşlık etmeye ben de o yüzden yazıyorum, kelimelerimi tüketmemek için yazıyorum. Son kalan 3 sayfa yaprağımla dirseğimi çürütene kadar yazacağım. Şu kocaman hayatımızı 3 sayfa kâğıda sığdıracam ve bugünü asla unutmayacağım. Burada çığlıklar denize karışır, dağa taşta varır, sonra söz olur uçup gider. Elimin kömür karası kalbimi kurutana kadar yazacağım bu benim hikayemin özeti olacak bir gün bir yerlerde birileri mutlaka okuyacak.

Yine uyudum ve bu kez uyandığında ertesi gün olmuştu. Annem karnımızı doyurdu.

Çok da iyi gelmişti. Dolaşmak için çadırın dışına çıktım ve yürümeye başladım. Uzakta bir kamyon göründü, içime bir mutluluk doldu ve koşmaya başladım koştum, koştum, koştum. Kamyon durdu ve içinden yine o büyük abiler indi. Dün saçımı okşayan abiyi gördüm yanıma geldi,

_Nasılsın Zelda, bak sana ne getirdim.

Elinde hiçbir şey yoktu ne getirmişti acaba. Kamyonun arkasına yöneldi ve bir sürü balon çıkardı, sevinçten deliye dönmüştüm hepsini aldım elinden, sarıldım ve tekrar koşmaya başladım. Rüyamdaki gibiydi her şey. Deli gibi balonları uçuruyordum. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum ışığımı kaybetmeyecektim. Bir çamur bataklığının orada durdum. Dün benim doğum günümü ve ben de o mumu üfleyecektim. Üç beş dal parçası buldum, sonra da bir taşın üzerine çamurdan bir pasta yaptım; bir güzel süsledim, mumları diktim ve pastam hazırды. Sadece bir dilek hakkım vardı ve en büyük dileğimi dileyecektim.

"UMUDUN RENGİ MAVİ OLSUN, KUŞLARA DA BENDEN SELAM OLSUN".

Doğum günün kutlu olsun Zelda.

HOPE'S COLOR IS BLUE

Büşra ERYILMAZ

My name is Zelda, this is the summary of my story. I am six years old and today is my birthday. But none of this matter anymore. They don't celebrate birthdays here my mother said. I bend my neck but I could not object because she was right it was not our home. Which house's inside is bad or in which house's ground is there mud and in which house is there only a bed and a blanket? This is a tent and not our house. I still do not understand what this place is, where are we, why did we have to leave our home and why we came here, I do not understand any of it.

My mother just said that we have to leave our place, our country, our land, ourselves and we must live in this tent for a while. It is too hard to understand and I do not want to understand, I just want to celebrate my birthday. The memories from my previous birthday are shadowy but I am sure that I had a cake and a warm house with a roof. Then suddenly I recalled a sentence that my mother said and it stuck in my mind and I trembled. On our last night my mother said to me not to lose my light because it will be my guide, what did she meant by that and why did I suddenly remembered it? I did not have the light. That night was our last night and I never saw my brother again after that. I guess I missed him. My father had already gone, he had gone a couple of night before our last night after saying his goodbyes to us. He said that he left us to protect us, but I wish he had not gone maybe then everything would have been better if my father was with us. It was my first birthday without them and maybe the last.

Today was different from other days but it was not because of my birthday, there was another happiness that it's hard to tell. We've been here for a month with my mother, me and my little brother. My brother is constantly crying and I can't stand it anymore. My mother is trying to sooth Hasan, but it's impossible. Nevertheless, Hasan's voice can't prevent my happiness I will find a way to describe it. An aunt came from another tent hearing Hasan's voice. My mother said that my brother is hungry that's why he is crying because my mother cant breastfeed him. Auntie said, 'Two tents away a woman gave birth, go and talk to her to feed your son for a day or two... and then she kept quiet. She didn't also knew what was going to happen later, we had no one here other than each other. I caught up in the coldness of her voice and I was stuck in her surrendering, I could not see any hope in her face and this saddened me, I felt like a sapling, my heart was broken like a sapling, I think it was the footsteps of life waiting for us behind the border that stepped on all our saplings, crushed all of us and placed us to a side. I was startled with my mother's voice:

_ Zelda, watch over your brother for two minutes.

Mom,

_ What?

Mom, I am hungry

_ Zelda, you do not start, do you not see that there is nothing that I can do?

I want to sleep. Everything passes more quickly here when one sleeps. I woke up with the effect of a good dream.

My favorite color is blue but my mother says that the girls color is pink but I insist on loving blue. In my dream, I am in the sky there I am among the shades of blue and shades of the sky, I am in an impossible place just as impossible as getting out of this tent and seeing the life beyond the borders, it is as impossible as reaching the sky. Even if we were forced to grow up early, I was still a child in my dreams, so the best happiness in a child's dream is to be in the sky. I was over the clouds, I bounced, jumped and I had lived it up and I was happy. Then I saw a balloon far away, I ran towards it because that balloon should be mine. I wanted the balloon and wanted the pigeon to let go of the balloon out of its mouth.

_ It's mine, I found it first, but I want it to be mine too.

I reached out to it but it flew away

"It's mine" screamed I.

I bend my neck desperately and walked towards where I came from.

_You are giving up quickly, this sky is the place everyone looks, so if we all share the same sky, then this world belong to all of us. Every time everybody claims something, even if it is not theirs, you don't do the same thing, you don't become one of them do not claim anything as yours if it is not. Show your power that you can share everything before you turn your back and show your courage to fight before you give up. In this world, we are all brother and sister, we did everything on our own by calling hostility everything else as 'mine.' However, if people could have had savored happiness then they wouldn't have called everything 'mine'. All these wars in the world are because of these; do you know that people only know how to fly balloons but not how to extend them. With every balloon flying, a lot of people become miser-

able, they are displaced and starvation and drought appears. People don't know how to live Zelda, you will grow up and you will see the real life, the truth beyond the border will not be as easy as you'd think, first when you cross the border you will be a stranger then they will exclude you because of your language, color and race, they will fool you- or try to fool you- do not pay attention to them, do not bend your head down, walk erect. Do not give up, somewhere a light will surely be lit, follow that light.

Well, why would they do this to us?

_their reasons are so according to their own, you had to leave your own country because you were forced, they had destroyed your houses, your streets, you are the survivors, they have taken you and placed you on the borders, and you will come in when the time comes. That's when you will change the existing structure. You will be blamed in every system that changes because of people who want to benefit from you.

Some will know that you are not the faulty one, some who will not know, some will look after you some will turn their backs, because of calling everything 'mine', will leave you and them in a tight situation, most innocent people will get hurt, most of you kids will get hurt, do not give up.

But, but this is a great injustice, we did nothing to them. You will do according to their will Zelda, you will shake the economy, you will work for hours cheaply for the bread for those who will benefit from your hardship because of some pragmatic ones but nobody will understand that you are not doing this because you want but because you have to. You will be guilty for everything and you will get used to it, even if you fall you will get up again and again.

I just want to go home.

_You have been forced to grow, each one of you, but do not forget that you are different from them.

You will continue your life and your education at the same time. No matter what hardships you face on your way.

Do you understand me? Mark my words Zelda, keep hoping. Promise me.

I promised, even though I was very scared of what she said. 'I promise'.

Good, take the balloon. Now it is yours, this balloon.

Then it flew away. I screamed 'thank you' from behind, but it had not heard me, it had already gone away. It is beautiful to fly balloons without fear in happiness, the contest of my smiles with the sound of the wind. I never wanted it to end; but it was over, I woke up. I wanted to re-sleep again I wanted to see the same dream again I was much happier there, unfortunately there is a real life and I live in it, stinking real life in a stinking tent ...

The people of the abandoned desperate real life perhaps, left untitled, the ones that can't fit in any place and they are the ones left in the corner, even the stories are limited to three full pages, people who were forced to leave their land, condemned to it, we people whom our names are not even known and all of us are called 'immigrants', people of real life who have left a handful of deserts in the middle of the ocean ... Did somebody call us? I do not want to hear it either.

This is the real life of this place.

I hate truth I want my dream back. I do not know how much I cried.

I must be exhausted to fall asleep again.

I do not know how much the time has passed, but I woke up to a screaming voice, and I leaped from my place. Whenever you hear a scream, you will know that someone didn't stand anymore and hanged themselves in a tent or got sick and died. I have come across with

these many times since the day I arrived, but I always wondered: Which killer's traces were these, ours or theirs? Under which stone is the answer hidden I would like to find out. I did not leave the tent this time because I knew it and I did not want to see it. My mum ran into the tent.

_Zelda run, she yelled.

I stared, what did my mom want me to do, why I had to see it. She saw that I was still sitting she pulled me out of the tent, everyone was running around somewhere, their hands were full, there was something like a white box, I could not read what was written on it, but there was obviously something nice inside because they were happy. My mom hold my arm and started to walk fast while I was trying to figure out what was happening I found myself in front of a truck, it was huge and big fellows were inside of it and they were giving something to people. At that moment I realized that they came to help us, indeed, as the pigeon said, there are good people in this real life. I went crazy because of joy and among the people. It was difficult, but I managed to get ahead of them. I looked at one of those big fellows and we came eye to eye with one of them and he smiled at me 'you naughty girl, what is your name?', 'Zelda sir'. He fondled my head 'you have beautiful hair'.

I remember my mother cutting my hair 3 days ago, it was so much longer and beautiful back then, I do not know how I look right now, I remembered the day I cried when cut it and I became happy that he told me that. He said, 'You've broken the line' and he smiled and said 'do not worry, I hope you will all get one, here take this that's yours' and I did not want to take the box he extended,

_Why aren't you taking it?

Well.....

Well, I want a balloon, today is my birthday, and I want to blow a balloon.

_A few toys have been given for the children, but I do not know if they have balloons in them. Do you want me to look for it?

Yeah. I want to hope, let it be there let it be there. I stood aside and started to wait. After 3 minutes he came to me and said 'sorry, there was no balloon in there.' The pigeon has deceived me it had lied to me there was no such thing as hope I started to run and when I came to tent I was tired of crying. There are only screams here, but today's was all because of joy, only I was the one who was not happy. People here do not speak much, I do not have many friends, I guess people here are all exhausted from both talking and friendship, that's why I am writing so that I won't consume my words. I will continue to write by keeping my nose to the grindstone with my last three pages. I will fit our big life on a three page paper and I will never forget this day. Here the screams mix with the sea, then reaches to the mountain and stone, then turns to words and flies away. get into the sea, the mountain gets to the stones, then the word goes away. My hand will write until my heart burns dry.

This will be the summary of my story and one day somewhere somebody will definitely read it. I slept again and when I woke up this time it was the next day. My mother fed us. It was very good. I went out of the tent to walk and I started walking. A truck was seen far away, I was filled with happiness and I started running I ran, ran, ran. The truck stopped and the big fellows came down again. I saw the fellow who fondled my hair yesterday,

_How are you, Zelda, look what I brought to you.

He had nothing in his hand, what did he bring. He turned to the back of the truck and pulled out a bunch of balloons, I turned crazy because of joy, I took all of it from his hand, I hugged him and started running again. Everything was just like my dream. I was flying balloons like crazy. Now I understood everything better I would not lose my light. I stopped near a swamp. Yesterday was my birthday and I was going to blow that candle. I found three or five tree branches, and then I made a cake out of mud on a stone; I beautifully decorated it, I placed the candles and my cake was ready. I only had one wish and I wish my greatest wish. "LET HOPE'S COLOR BE BLUE AND SAY HI TO BIRDS FROM ME." Happy birthday, Zelda.

DAS KENNWORT: DIE BLAUE

Büşra ERYILMAZ

-Die blaue Farbe der Hoffnung Mein Name ist Zelda, dieser Erzählung ist die Zusammenfassung meiner Geschichte. Noch bin ich 6 Jahre alt und Heute ist mein Geburtstag. Nun es hat keine Bedeutung. Hier feierte man nie Geburtstag, sagte meine Mutter so. Ich hatte keine Einwände und beugte nur den Hals, den es war nicht unser Zuhause. In welches Haus ist im Inneren so schlecht oder es liegt Schlamm auf dem Boden, in welches Haus befinden sich nur eine Matratze und eine Decke? Es ist nur ein Zelt und kein Wohnung. Ich verstehe immer noch nicht, wo hier ist, wo wir sind, warum wir unser Haus verlassen und warum wir hierher kommen mussten? Meine Mutter sagte uns dass wir gezwungen sein, zu migrieren, unsere Heimat, unser Land und unser Ego zu verlassen und deshalb eine Zeit lang im Zelt leben müssen. Es ist sehr schwer zu verstehen, ich will auch nicht verstehen; Ich wollte nur meinen Geburtstag feiern. Ich kann mich noch an meinen vorherigen Geburtstag kaum erinnern. Ich bin mir sicher, dass einen Kuchen und ein warme Dach Haus über mich gab. Dann erinnerte ich mich plötzlich an die Wörter von meiner Mutter, steckte mir in den Sinn ein und plötzlich zitterte ich. Ich erinnerte mich auf einmal an den letzten Abend die wir zusammen verbracht haben. Sie sagte mir; „verliere nie dein Licht, den es wird dein Wegweiser werden“? Was meinte sie damit? Ich hatte doch kein Licht?

Es war der letzte Nacht die wir zusammen verbracht hatten. Ich habe danach mein Bruder nie gesehen. ich glaube, ich vermisse ihn sehr. Mein Vater verabschiedete sich damals schon vor paar Tagen von uns und war weg. Er meinte ich gehe um euch zu schützen, aber ich wünschte wäre er doch nicht gegangen und vielleicht wäre alles besser gewesen. Es war mein erster Geburtstag ohne sie, vielleicht auch die letzte. Heute war anders als die anderen Tage, aber der Grund war nicht mein Geburtstag, ich hatte eine andere Schwierigkeit Glück in mir zu beschreiben. Seit einem Monat waren wir mit meiner Mutter und meinem kleinen Bruder hier. Mein Bruder weint ständig, und ich kann es nicht mehr aushalten. Meine Mutter versucht ständig Hasan zu beruhigen aber sinnlos. Hasan Geschrei wird mein glücklichkeit nicht verderben. Ich werde dazu eine Lösung finden.

Wegen Hasan Geschrei kam eine Frau aus dem Nachbar Zelt. Meine Mutter erklärte ihr den Grund des weinen, dass der Kind keine Muttermilch mehr bekäme und hungrig sei. Daraufhin sagte sie und gab den Rat, „zwei Zeltweiter hat eine Frau neu Geburt gemacht haben, geh und sprich mit ihr, vielleicht kann sie auch deinen Kind ein paar Tage mit Milch ernähren...“ und sie schwieg. Was es später kommt wusste sie auch nicht, denn wir hatten hier niemanden außer uns. Ich fühlte von ihre kalten sprachton dass sie alles aufgegeben und Hoffnungslos war, es brach mir das Herzen. Ich konnte hinter den Grenzen, die Spuren des Lebens besser erkennen die ich bis jetzt nicht sah. Es war alles ruiniert. Ich war von dem Klang meiner Mutter erschreckt: _Zelda pass auf deinen Bruder auf, ich komme in paar Minuten zurück. Mutter, _ Was ist? Ich habe Hunger! _ Zelda fang auch du nicht an, siehst du nicht das ich hilflos bin und nichts tun kann. Ich will schlafen. So ging die Zeit schneller. Ich erwachte unter dem Einfluss eines schönen Traums. Meine Lieblingsfarbe war blau, aber die Mutter meinte die Rosa wäre die Farbe des Mädchens. Trotzdem habe ich nur blau geliebt. In meiner Traum sah ich alle töne von blau, aber vor allem die Himmelblaue Farben, genau dort war ich auf dem Himmel.

Es waren Orte außer dem Zelten, die unmöglich waren zu erreichen, so wie das Leben von jenseits der Grenzen zu erreichen. Auch wen wir schnell wachsen mussten war ich noch ein Kind, deswegen liegt die Glück eines Kindes im Himmel zu seien. Ich war über den Wolken, hatte viel Spaß und spielte wie verrückt. Dann sah ich in der Ferne ein Ballon, ich lief zu ihm, es sollte mir gehören. Der Ballon war in dem Mund einer Taube. Ich wollte dass er ihn frei lässt. _ Es gehört mir, ich habe es als erste gefunden und möchte es auch haben. Ich streckte meine Hand aus, die zu nehmen aber es ging hoch.

‘Es gehört mir habe ich geschrien.
Vergebens beugte ich mich nieder und ging wieder zurück. _ Sie geben schnell auf, wir teilen den gleichen Himmel wo jeder sah, dann gehören wir alle derselben Welt. Seit eh und jeh hat jeder ein Anspruch auf etwas, auch wenn es ihm nicht gehört und sei nicht wie sie. Nehme nur was dir gehören. Bevor du den Rücken drehst, zeige die Möglichkeit zu teilen. Bevor du aufgibst, zeige den Mut zu kämpfen. In dieser Welt, sind wir tatsächlich Brüder, Hass auf alles, was ‚mein‘ zu sagen, haben wir getan. Wenn aber die Menschen in der Lage wären, die Freuden des Glücks zu erleben, würden sie bestimmt nicht für alles ‚mein‘ sagen. Aufgrund der Tatsache, dass diese Kriege in der Welt; alles zu vernichten und fliegen zu lassen. Jeder hochfliegender Ballon, geht auf dem Boden und bringt den Menschen Unglück, Hunger und Dürre mit. Sie müssen ihre Heimat verlassen und als Flüchtlinge leben. Die Menschen in der Welt wissen nicht wie man leben soll. Aber wenn du erwachsen bist wirst du die wirkliche Welt kennen. Es wird nicht leicht sein für dich die Wahrheit hinter den Grenzen zu entdecken. Man wird dich als erstes annehmen, dort bist du eine Fremder, wegen deine Farbe, deine Sprache, deine Rasse. Sie werden dich von der Gesellschaft ausschließen. Ignoriere sie beuge dich nicht und Geh aufrecht. In einer Seite, wird sicherlich ein Licht erscheinen und du wirst es folgen, gibt nicht auf. Also, sagen Sie uns, warum sie das tun? Es gibt viele Gründe von sich, vor allem man hat sie bedroht ihre Heimat zu verlassen. Man hat alles zerstört und Nichte gemacht. Die am Leben gebliebenen wurden in den Grenzen gehalten. Wenn die Zeit kam wurden sie wieder reingeholt. Erst dann werdet ihr die bestehende Ordnung ändern. Wegen den Menschen die von euch profitiert haben, werdet ihr in jeder Systemveränderung verantwortlich gemacht und beschuldigt. Einige werden es wissen das ihr anschuldigt und mit dir sein aber einige von ihnen den Rücken drehen. Gibt nicht auf, Zelda. Aber, das ist eine große Ungerechtigkeit, wir haben ihnen doch nichts getan. Nach ihnen werden Sie Zelda machen, kostengünstig und in schwierigen Situationen

werdet ihr stundenlang arbeiten und dadurch die Wirtschaft erschüttern. Sie tun es weil sie für ihre Leben arbeiten, aber niemand wird euch verstehen, jeder wird von euch profitieren. An allen Sachen werdet ihr schuldig sein, du wirst dich daran gewöhnen. Du wirst wieder fallen aber jedes Mal wirst du aufstehen. Ich wollte nur nach Hause zurück. Wie schnell seit ihr groß geworden, aber vergiss nicht, du bist anders als die anderen. Du wirst dein Leben weiter führen und auch deine Ausbildung. Egal welche Hindernisse dir noch davorstehen du wirst es überwinden und verliere nie die Hoffnung. Und denke daran an meine Worte Zelda, versprichst mir. Auch wenn deiner Worte mir Angst geben, ich verspreche es trotzdem. Gut so, jetzt kannst du den Ballon haben, es gehört dir. Dann flog Sie weg. Ich rief hinter ihr um zu bedanken aber sie war schon weg und hörten nicht. Ich war so glücklich, furchtlos flog nun mein Ballon mit dem Wind Klang und mein Lächeln. Ich wünschte, es blieb so, für immer; aber es ist vorbei, wachte ich auf. Ich wollte wieder den gleichen Traum wieder sehen war sehr glücklich, ich möchte mehr schlafen, leider gibt es so etwas im wirklichen Leben und ich lebe darin, stinkende von faulen Zelten im wirklichen Leben... Hilflöse und verlassene Menschen im wirklichen Leben, hier und da, die nirgends passten, sie mussten ihre Heimat verlassen Sie wurden als Einwanderer genannt, lebten in Exil, als wären sie einer Handvoll Wüste in der Mitte des Ozeans. Es sind Menschen von wirklichen Leben. Ihre ganze Geschichte wurde sogar nur 3 volle Seiten begrenzt. Hat jemand uns gerufen? Ich möchte es nicht mehr hören. Das ist das wahre Leben hier. Ich hasse von Wahrheiten und möchte mein Traum wieder zurück. Ich weiß gar nicht, wie viel ich geweinte habe. Ich glaube ich bin müde gefallen und weiß nicht mehr wann ich wieder geschlafen bin. Ich weiß gar nicht, wie viel Zeit vergangen war, aber durch ein Geschrei wachte ich auf Wann sie eine Schrei hören, dann wissen sie, dass jemand sich aufgehängt oder durch eine Krankheit gestorben ist. Öfter passierten hier solche Fälle.

Ich habe mir immer gefragt? Wären es die Spuren der Mörder oder unsere?

Ich mag die Antwort finden, egal unter welchem Stein versteckt ist. Diesmal wollte ich das Zelt nicht verlassen. Ich wusste dass ich nicht anschauen konnte. Meine Mutter lief in das Zelt und rief mir,

„Zelda lauf. Ich starrte nur, was wollte Mutter von mir, warum musste ich das sehen? Als sie sah das ich nicht bewegte packte sie mich von arm zog mich aus dem Zelt. Ich sah draußen Menschen die hin und herum liefen. Jeder hatte einen weissen Kasten in der Hand. Ich konnte es nicht lesen was drauf stand aber sie waren glücklich. Meine Mutter packte mich am Arm und ich fand mich in einer schnellen Geschwindigkeit vor einem riesigen LKW. Alle Menschen standen davor. Auf dem LKW waren Männer. Da habe ich es geahnt das Hilfe zu uns kam. Sowie die Taube es sagte, in diesem wirklichen Leben gibt es auch Menschen, die gut waren. Ich war verrückt vor Freude, und ich war zwischen Menschen verwirrt. Es war schwierig, aber ich schaffte es doch mich an die vordere reihe bewegen. Ich kam Auge in Auge mit einem der großen Bruder lächelte mich an. Er fragte nach meinem Name, Zelda mein Herr. Er streichelte mein Kopf, ‚was für schönes Haar‘. Ich wurde dadurch glücklich weil meine Mutter mir vor 3 Tage die Haare geschnitten hatte. Sie waren noch langer und schöner gewesen. Ich kann mich noch daran erinnern, ich hatte geweint. Mit einem lächelndem Gesicht sagte er; Du musst dich anstellen. Aber ‚keine Sorge, es gibt für allen genug, hier nimm es. Ich wollte es nicht annehmen. Warum nimmst du nicht? Nun... Nun, ich möchte Ballon, heute ist mein Geburtstag und ich möchte Ballons Luft steigen lassen. Es wurden mir ein paar Spielsachen für Kinder gegeben, aber ich weiß nicht, ob es unter ihnen Ballons gibt. Wollen wir es suchen? Ich hoffe sie haben es. Ich trat zur Seite und wartete. 3 Minuten später, kam er zu mir: ‚es tut mir leid wir haben keine Ballon‘ sagte er. Die Tauben hatten mich betrogen, Hoffnungslos lief ich zum Zelt. Ich war von weinen erschöpft gewesen. Oft hört man hier Schreie aber heutige war aus Freude. Nur ich konnte nicht freuen. Die Menschen hier

Leben haben noch zum Reden weder zur Freundschaft keine Zeit. Deswegen schreibe ich um meine Wörter nicht zu verlieren. Ich werde mit den restlichen 3 Seiten die mir übrig geblieben schreiben bis zum letzten. Ich werde schreiben bis sich das große leben in 3 Seiten passt. Ich werde diesen Tag nie vergessen. Zuerst mischen sich die Schreie hier mit dem See danach zu den Bergen und verwandelt sich in Wörtern und fliegen weg. Ich werde so lange schreiben bis die schwarze Tinte auf meine Herz austrocknet. Diese ist eine Zusammenfassung von meiner Geschichte sein. Eines Tages wird es sicherlich in einem Ort, von jemanden gelesen werden. Ich werde meine Hand, bis sie trocken Kohle Land meines Herzens aufzuschreiben, die meine Geschichte ein Tag Zusammenfassung wird sicher jemand irgendwo gelesen wird. Ich schlief wieder ein aber diesmal als ich wachte war schon nächste Tag geworden. Meine Mutter hat unternährt. Das tat mir gut. Ich ging aus dem Zelt raus um Spaziergang zu machen. In der Ferne sah ich eine ein Lastwagen, mit einem Glück mir gefüllt war ich lief und lief, lief, lief. Der Lkw hielt an und aus dem Lkw sind Männer ausgestiegen. Eine davon war mir bekannt den er hatte meine Kopf gestreichelt. Er kam zu mir und fragte, wie geht es dir Zelda, schau was ich dir mitgebracht habe. Ich sah nichts in seiner Hand. Was könnte er mir gebracht haben. Er lief hinter den Lkw und hatte ganz viele Luftballons in der Hand für mich. Ich war verrückt vor Freude, ich umarmte ihn und begann wieder zu laufen. Alles schien wie ein Traum. Die Luftballons flogen wie verrückt hin und her. Jetzt verstehe ich alles viel besser, ich durfte mein Licht nicht verlieren. Ich stand vor einem Schlamm Sumpf. Gestern war mein Geburtstag und ich wollte die Kerze pusten. Ich fand ein paar Zweigen, und dann machte ich einen Kuchen aus Schlamm auf einem Stein; Ich habe eine schönes Ornament, Kerzen somit war der Kuchen bereit. Ich hatte nur einen Wunsch frei, den größten Wunsch musste ich jetzt wünschen, „BLAU SOLL DIE FARBE DES HOFFNUNG WERDEN, GRÜSSE AUCH AN ALLE VÖGEL“ Alles Gute zum Geburtstag Zelda

لون الامل ازرق

Büşra YILMAZ

اسمي هو زلدا وهذه هي خلاصة حكايتي عمري ستة سنوات فقط واليوم هو عيد ميلادي لكن لم يكن لكل هذا اي معنى فهنا لا يحتفل باعياد الميلاد فهكذا اخبرتني امي حزنت لذلك لكنني لم اعترض فقد كانت محقة فهذا المكان ليس بمنزلنا كيف يعقل ان يكون هذا المكان بيتا وكل ما يوجد بداخله سيء لا يطاق فارضيته مليئة بالوحل على الدوام اخبروني كيف يعقل ان يكون هذا بيتا وكل ما يوجد بداخله بطانية وسرير فقط فهذا المكان

هو خيمة لاغير

لازلت لا اعرف شيئا عن هذا المكان لا اعرف اين نحن ولماذا اجبرنا على ترك منزلنا لماذا اتينا الى هنا لم تكن لدي اي فكرة الشيء الذي اخبرتني به امي هو اننا كنا مضطرين للهجرة كنا مجبورين على ترك وطننا ترابنا هويتنا والمجيء الى هنا ثم العيش هنا في هذه الخيمة صعب علي ان استوعب كل هذا او بالاحرى لا اريد فهم الامر فانا اريد الاحتفال فقط بعيد ميلادي فذكرياته لازالت عالقة بمخيلتي فقد كانت هناك كعكة عيد الميلاد وكان لدينا بيت دو سقف دافئ يحمينا

فجأة تبادرت الى ذهني مقولة لامي اخترقت قلبي وجعلت كل ما بداخلي يرتعش من جديد فقد كانت فقد اخبرتني في اخر ليلة لنا هناك** صغيرتي احذري من ان تضيعي ضوئك فهو سيكون بمثابة خريطة لطريقك** لكن ماذا كانت تقصد بقولها هذا ياترى ولماذا تبادر الى ذهني فانا ليس لدي ضوء من الاساس لكي اضيعه فكما قلت تلك اللية كانت اخر ليلة لنا فبسببها لم ارى اخي مجددا فانا اشتاق اليه اما ابي فقد رحل قبل تلك الليلة بايام ودعنا ورحل اخبرنا انه سيذهب لانه يجب عليه حمايتنا لكنني تمنيت بقائه وبشدة فلربما كانت الامور ستكون بخير بوجوده معنا فبدونهم هذا اول عيد ميلاد لي وربما اخر عيد ميلاد

اليوم هو يوم مختلف عن باقي الايام فالسبب ليس هو عيد ميلادي بل سعادة كانت تغمرني وكنت اجهل مصدرها فقد مر شهر على تواجدها هنا انا وامي واخي الصغير الذي لا يتوقف عن البكاء فانا لم اعد استحمل بكائه لفقد كانت امي تحاول اسكاته لحسن لكن الامر كان سبه مستحيل رغم كل هذا فقد كنت سعيدة ذلك اليوم بسبب بكاء اخي انت سيدة تقطن ف الخيمة المجاورة لتفقد الوضع فاخبرتها امي ان حليبها قد انقطع و حسن

بيكي بسبب احساسه بالجوع فكان اقتراح المرأة هو كالتالي على بعد خطوات من هنا توجد خيمة صاحبها ثم صممت المرأة فهي كذلك امرأة وضعت مولودا حديثا لها فمن الممكن ان تقبل بارضاع حسن لايام بعد ذلك لم تكن تعرف ماذا سيحصل بعد زلدا صغيرتي ابقى مع اخيك هنا لبضع الوقت ساعود بعد قليل

القتال من اجل ماتريدين مشاركته معهم فنحن
جميعا اخوة في هذه الدنيا لكننا نحن من نصنع
عدونا بقولنا ** هذا الشيء ملك لي **
بل على العكس لو ان الانسان يعلم انه بمقدوره
العيش بالقليل من السعادة لما نسب كل شيء
لملكه فالحرب التي تشهدها الدنيا هي بسبب كل
هذا
هل تعلمين ان الناس يعرفون فقط اخذ البالون
وليس اعطائه

فالانسان يجهل كيفية العيش على هذه الدنيا فانت
كذلك يازلدا ستكبرين يوما ما وسترين حقيقة
هذه الحياة تلك الحياة التي تتخطى الحدود
والمستحيل لن تكون سهلة كما تتوقعينها في
الاول ستاخذك حدودها لتجدي نفسك في مكان
غريب كل الغرابة عنك فسيمارسون عليك
عنصريتهم متحججين بعرقك بلغتك وبلونك
سيضعونك موضع المغفلين لكن حذار ان
تسمعي لهم كوني قوية
لا تستسلمي فمحققا سيلوح لك شعاع في الافق
اتبعيه حسنا

لكن لما كل هذا الظلم الكبير في حقنا فنحن لم
نقترب اي خطأ في حقهم
بالنسبة لهم سنتقرفون خطنا في حقهم لذلك
بعضهم سيستغل الوضع لاغراضه الشخصية
سيستفيدون من اوضاعكم السيئة من اجل عيشتهم
سيقومون بتشغيلكم لساعات طوال فلن يفهموا
انكم تقومون بذلك لانكم مجبورون على العيش
بل انكم تفعلون ذلك بمحض ارادتكم ستكونون
مذنبين في كل شيء ستسقطين مرارا وتكرارا
لكن تعلمي النهوض
انا اريد العودة فقط الى منزلنا

انتم مجبورون على النمو قبل سنكم لكن لاتنسي
انك مختلفة عنهم كعلم انت ستكملين حياتك وفي
نفس الوقت تعليمك حتى وان واجهت عراقيل
في طريقك ليس ذلك بالمهم افهمت لاتنسي
ماقلته لك يازلدا لا تتخلي عن املك عديني بذلك
رغم انني احسست بالخوف من كلامه الا انني

وعدته ** اعدك **

امي
ماذا هناك
امي انا جائعة
زلدا لاتزيدي علي الامر ياابنتي الى تري انه
ليس بيدي حيلة
اريد ان انام فبهذه الطريقة فقط يمر الوقت
بسرعة هنا * استيقظت تحت تاثير حلم جميل
كان قد راودني احب الالوان الي كان هو اللون
الازرق فامي كانت داءما تخبرني بان لون
الفتيات هو اللون الوردي لكنني كنت اعاندها
دوما مخبرة اياها ان اللون الازرق هو المفضل
لي فهو لون السماء فقد كنت هناك في حلمي
محلقة في السماء ذلك المكان الذي لايعرف
المستحيل فابتعادي عن هذه الخيمة وتحليقي
هناك كان خرقا للمستحيل بالنسبة لي حتى وان
كبرت فاحلامي ستظل احلام طفل فمن بين
اجمل الاحلام التي يمكن ان يتمتع بها اي طفل
هي الوصول الى السماء كنت اقفز والهو فوق
السحاب مثل المجانين كنت حقا سعيدة جدا
تراعت لي في الافق البعيد بالونة لونها ازرق
فركضت مسرعة نحوها فهي ملكي يالتاكيد
كانت توجد في فم طير اردت منه ان يعطيني
اياها
انها لي انا التي وجدتها في الاول واريدها ان
تصبح ملكي

مددت يدي محاولة اخدها لكنه حلق هاربا
انها ملكي صحت قائلة
طاطات راسي حزنا لما حصل وتوجهت الى
المكان الذي اتيت منها
انت تستسلمين بسرعة اجابني الطير هنا السماء
المكان الذي ينظر اليه الجميع يعني هذا المكان
هو مكاننا كلنا نملكه جميعا دون استثناء وبما
اننا نشارك نفس السماء فهذا يعني ان الدنيا
كذلك ملك لنا جميعا ففي كل مرة يدعي الانسان
انه يملك شيئا

ما فيقول هذا الشيء هو ملك لي حتى وان لم
يكن كذلك فحذار ان تكوني مثلهم لا تقولي ان
هذا الشيء ملك لي بل على العكس اريهم قوتك
انه يحق لك مشاركتهم تلك الاشياء فقبل ان
تستسلمي وتعودي ادراجك اريهم انك بامكانك

ماهو اسمك ** اسمي هو زلدا ياسيدي **رتب
على شعري مضييفا ماجمل

احسنت يا صغيرو هيا خدي بالونك فالان اصبح
ملكاً لك

بعد ذلك حلق مبتعدا فصحت ** شكرا لك **
لكنه لم يسمعني فقد كان قد ابتعد
كم كان جميل التحليق بالبالون دون اي خوف
صوت قهقهاتي التي كانت تتسابق مع الرياح
تمنيت لو لم تنتهي لكنها انتهت فقد استيقظت
وتمنيت ان انام مجددا وان ارى نفس المنام
مجددا فقد سغيدة هناك لكن مع الاسف فهناك
حياة حقيقية وانا اعيشها الان فلن انكر وجودي
في هذه الخيمة والحياة اللتنة فانا اكره هذه
الحقائق اريد العودة الى حلمي

هذا الشعر

فقد قامت امي بقص شعري قبل ثلاثة ايام فقد
كان طويلا واكثر جمالا مما عليه الان لكن
اطراءه ذلك اسعدني
لقد كسرت الطابور قال مضييفا لكن لا تقلقي
سيكفيكم كلكم ان شاء الله هيا خدي هذا انه لك
اضاف وهو يمد لي صندوقا لكنني لم ارد اخذه
لماذا لم تاخديه
حسنا ***

عدت الى النوم مجددا لكنني لا اعرف كم من
الوقت م فقد قفزت من مكاني عند سماعي
صوت الصراخ فهنا في كل مرة نسمع فيها هذا
الصوت نتوقع موت شخص ما او ان احدا قام
بشنق نفسه في الخيمة فمذ وصولنا الى هنا
عشنا هذه الاوضاع عدة مرات لكنني كنت
اتسال دوما ** اثار قاتل من هذه هل هي اثارنا
ام اثارهم كنت فعلا اود معرفة الاجابة لكن هذه
المررة لم اترك الخيمة لانني كنت اعرف ماذا
حصل فجأة جاءت امي راكضتا نحو

حسنا فانا اريد بالونا فاليوم هو عيد ميلادي فانا
اريد التحليق به في الهواء
لقد اعطيت بعض الالعاب للاطفال لكنني
لا اعرف ان كان هناك بالونات بداخلها هل
تريديني ان اتحقق من الامر
اجل ** كنت امل ان يجدها كنت ادعوا يجدها
تتحيت وانتظرت في زاوية وبعد ثلاث دقائق
عاد الى جانبي قائلا ** اسف ليس هناك بالون
بداخلها **

الخيمة

هيا يا زلدا تعالي
استغربت فيما تريده امي مني لماذا كان علي
الذهاب واتني انني لم ابرح مكاني ابدا فامسكتني
من ذراعي واخرجتني من الخيمة كان المكان
ممتلا كل الناس تركض وايديهم محملة
بصناديق لم استطع قراءة تلك الجمل التي كانت
مكتوبة فوقها فواضح ان الذي كتب فوقها شيء
جميل فالناس كانت تضحك وبسعادة وانا احاول
فهم ما يحصل وجدت نفسي امام شاحنة كانت
كبيرة وبداخلها رجال يقومون بتقديم اشياء
للناس

لقد خدعتني تلك الحمامة كذبت علي فلي هناك
شيء اسمه امل بدات بالركض نحو الخيمة
فعندما وصلت كنت قد تعبت من البكاء هنا مكان
الحزن فقط غير ان الجميع كان اليوم سعيدا من
دوني انا
هنا الناس لا يتكلمون وليس لدي صديق كذلك
اظن ان الناس لا يريدون الحديث ولا تشكيل
صداقات لذلك ساكتب لحين نفادي كلماتي
ساكتب اى ان يكسر معصمي ساكتب حياتنا
الضخمة تلك في ثلاث صفحات فقط ولن انسلى
اليوم ابدا

في تلك اللحظة فهمت انهم جائوا لمساعدتنا
فمثلما قالت لي الحمامة لازال يوجد اناس
طيبون في هذه الدنيا كدت اطير من الفرحة
دخلت بين الناس مخترقة الصفوف كان الامر
صعبا لكنني تمكنت من المرور بينهم فواحد من
ذلك الرجال راني فابتسم ** انت ايها الشقية

فهنا الصراخ يخلط بصوت البحر تم تحلق
الوعود كانها لم تكن موجودة ساكتب ملخص
حياتي هذه فلربما ياتي شخص ويقرأها نمت
مجددا لكنني عند استيقاظي هذه المرة كان يوما
جديدا قد حل اطعمتنا امي جيذا فخرجت من
الخيمة للتجول قليلا فجأة رايت شاحنة قادمة من
بعيد فاحسست بسعادة عارمة وبدات في الركض
توقفت الشاحنة و خرج منها اولئك الرجال مجددا

رايت ايضا ذلك الرجل الذي داعب شعري كيف
حالك يازلدا انظري ماذا احظرت لك

لم يكن بيده شيء فماذا احضر لي ياترى
توج

ه الى خلف الشاحنة واحضر منها الكثير من
البالونات في تلك اللحظة كنت اقفر من شدة
الفرح اخدت كل تلك البالونات من يده وبدأت في
الركض مججدا كان كل شيء يشبه الحلم الذي
رايته كنت كالمجنونة اطلق انا والبالونات
فالان قد فهمت كل شيء فهمت لم كان يجب علي
ان لا افقد ضوئي كان هناك مستنقع وحل بالقرب
فالامس كان هو عيد ميلادي وكنت ساطفئ
شمعتي وجدت كم فرعا من عود الخشب
فصنعت لنفسني كعكة من الطين ووضعت
الشموع فوقها
كان لدي الحق في امنية واحدة فقط فكانت على
الشكل التالي
ليكن لون الامل ازرقا
سلام مني الى الطيور عيد ميلاد سعيد يا
زلدا

ЦВЕТ НАДЕЖД ГОЛУБОЕ

Büşra ERYILMAZ

Меня зовут Zelda, это резюме моего рассказа. Все же 6 лет, и сегодня мой день рождения. Существует уже не вопрос. Вот день рождения отпраздновала еще хуже, моя мать сказала. Я скрутить шею, но я не мог обратиться, потому что она была права, это не наш дом. Что самое худшее место в доме или в грязи там, есть только матрас и одеяло, в котором дом? Это не наш дом и палатка. Я до сих пор не понимаю, что это место, мы, где мы находимся, почему мы должны были покинуть наш дом, я не могу понять, почему мы не пришли сюда, нет. Моя мама только наша позиция, которую мы вынуждены мигрировать, наша родина, наша земля, мы должны были оставить свой эго, и теперь мы должны жить некоторое время в палатке, сказала она. Очень трудно понять, я не хочу, чтобы понять; Я просто хочу, чтобы отпраздновать свой день рождения. Предшествующий мой день рождения, я был торт, и я уверена, что я смутно помню теплый дом с крышей. Тогда я была, как вдруг вспомнила, моя мать однажды сказала, вдруг мой ум застряли внутри дрожал. Наша последняя ночь моя мама сказала мне «это будет отображать ваш путь к потере света» Что вы имеете в виду, говоря, я удивляюсь, почему она выпала из моей головы? Я не мои огни. Та ночь была наша последняя ночь, и я не видела моего брата, когда-либо снова после той ночи. Я предполагаю, что я скучаю по нему. Мой отец уже списался вчера вечером попрощался с нами, прежде чем мы прошли через несколько дней. Он должен был защитить вас, но я хотела бы я не оставила мой отец был с нами, возможно, все было бы лучше. сейчас и, возможно, последний Она сказала, что первый день рождения без них.

Сегодня отличается от других дней, но причина не был мой день рождения, я была еще одна трудность, чтобы описать счастье во мне. Мы были здесь первые месяцы моей матери и моего младшего брата со мной. Мой брат постоянно плачет, и я не могу больше. Хассан пытается успокоить мою мать, но невозможно. Тем не менее, препятствия на пути к счастью, не может быть голос Хасана найти свой рецепт. голос Насана, ее тетя пришла к палатке. Материнское молоко является углом, что мой брат перестал плакать, он сказал так. Тетя «один из двух палаток прочь вы идете поговорить фид также был мальчик будет длиться день или два, а затем ...», сказал он, и замолчал. У нас не было никого не знали друг друга здесь после себя. Я застрял в отказаться от холода в его голосе, его лицо в моем разбитом сердце, как саженец я не вижу никакой надежды внутри меня имеет вывихнутую подумают за границей я не мог видеть нас шаги незавершенной жизни они прошли протектором на все нас рассаду, он положил края разрыва. Я была поражена звуком моей матери:

Zelda Я буду через две минуты жди брата.

Мама,

_ Что?

Мама, я голодна_ Zelda также вы начинаете, вы не видите, что я не могу думать ни о чем?

Я хочу спать. Здесь все происходит засыпают быстрее. Я проснулся под влиянием прекрасной мечты.

Это мой любимый цвет розового цвета голубой моей матери, что я любила ее слишком дез упорно синим цветом. Большинство всех оттенков оттенков синего неба, я была там в работе моей мечты; небо, которое было невозможно место было просто невозможно придумать и увидеть жизнь за границей, я живу в палатке, что тянутся к небу. Я уронила ребенок до сих пор мы не были вынуждены расти рано, так что небо является самым красивым в осеннем счастье ребенка. Я подпрыгивать на облака, я прыгнула, я была так счастлива, что было весело, как сумасшедший. Потом я увидела шар убежал к ней, она должна была быть синими воздушными шарам меня. Воздушный шар хотел оставить воздушный шар был во рту голубя.

_ Моё, что я нашел раньше, но я хочу, чтобы он был моим.

Я протянула руку, который пыталась снять

- 'он мой воскликнул я.

Беспомощная, я скрутить мою шею, я начала ходить туда, где я пришла.

_ Вы даете Спешите, это небо, вот где мы видим все, все мы в этом мире, то один и то же небо. Всегда спорить на каждый заслуживает что-то, хотя я говорю это, вы не очень-то мне ничего, кроме тех, которые у вас есть. Перед тем, как развернуться и показать способность делиться всем с кем-то, проявить мужество, чтобы бороться, прежде чем давать. В этом мире мы на самом деле братья, ненависть все «мои» говоря, что мы сделали. Тем не менее, горстка людей, счастья радости быть в состоянии жить

все они «мой» Они не говорят. В связи с тем, что эти войны в мире; Вы знаете, что люди знают не только расширить воздушные шары летать. Летающий происходящее каждый шар в много людей несчастных, идя по земле, голод, засуха, в начале шоу. Люди не живут в мире Zelda, вы будете видеть реальную жизнь будет расти, они будут получать не будет легко, как реальность груди за границу вы будете чужаками в месте вы не знаете, как она проходит через наши границ, языки, цветы, разные расы он исключает вас, навести дурака ходить высокий игнорировать вы наклоните голову к ним. Не сдавайтесь, место в стороне, что, несомненно, свет и следовать за светом.

Итак, расскажите нам, почему они это делают?

_ Причины жребия к ним, и вы, потому что вы должны были покинуть свою страну вы наложили его, свой дом, свою улицу, они уничтожили вашу улицу, вы правые слева вас тоже придет время, когда речь идет туда, где время они устанавливают предел. Здесь вы также затем изменить существующий порядок. в каждой системе вы хотите, чтобы извлечь выгоду из изменения, потому что люди будут обвинять вас. Некоторые из них будут знать, будут знать, кто будет по вашей вине которого вы повернуть назад некоторые из них придут с этим все «мои» говорят, из-за боевых действий вы и они, как многие невинные люди будут получать больно большинство из вас, ребята, вы не сдавайтесь.

Но, но это большая несправедливость, что мы им ничего не сделали.

_ Вы Согласно им, Zelda, будет трести экономику, некоторые люди из-за прагматизм выиграют от вашего

Тяжелого будут работать дешево часы для хлеба денег, но это вы делаете, потому что вам не нужно, чтобы кто-нибудь хотел, чтобы понять. Вы привыкнете к ним все виновны все, что вы будете, упав в колодец снова, вы получите снова.

Я хочу, чтобы просто пойти домой.

_ Вы позволили расти, каждый из вас, но вы от них отличается забыть. Вы будете продолжать свою жизнь, но и к образованию. Если оставить дорогу, по которой камень. Вы меня понимаете? Помните мои слова Zelda, продолжали надеяться. Обещай мне.

Они также говорят, что я очень испугалась, потому что они обещали. «Обещание».

_ Молодец вам, вы идете на воздушный шар. Это воздушный шар теперь твоя.

Затем она пошел летать. После этого, я крикнула «спасибо», но она не слышала уже не было. Штраф он был рад летать безбоязненно баллонной соревнования с ветром звук моей улыбки. Я никогда не хотела до конца; но это закончилось, я проснулас. Я хотела снова увидеть тот же сон снова захотела спать был очень счастлив там снова, к сожалению, в реальной жизни есть такая вещь, и я живу в нем, вонючем реальную жизнь в вонючей палатке ... Без названия Выпавшего возможно заброшено люди беспомощные в реальной жизни, я остался на прибрежном уголке где-нибудь не уместить рассказ даже ограничивается 3 полной страницы, был вынужден покинуть за границей, он был осужден, которого он назвал иммигрантов мы не знаем, что мы имя, мы люди, жизнь реальных людей избранники остались в кучки пустыни в середине океана ... кто-то назвал нас? Я не хочу слышать.

Это реальная жизнь здесь.

Я ненавижу, я хочу, чтобы моя настоящую мечту. Я не знаю, сколько я плакала. Я на уставших я спала снова.

Я не знаю, сколько времени прошло, но я на самом деле выскочила на место, я просыпалась с криком. здесь, когда крик Если вы знаете, что кто-то заболел или умер палатки стоят повесился. С того дня я приехал, у нас было их много раз, но я всегда задавался вопросом: что было следы нашего убийцы, они, как у них? Я хотел бы найти ответ, который скрыт под камнем. Я знал, потому что я не хочу, чтобы выйти из палатки и посмотреть на этот раз. Моя мать подбежала к палатке.

_ Бросился Zelda крикнула.

Я смотрела на то, что моя мама хотела, чтобы я сделала, я должна была понять, почему. Смотрите, я все еще продолжала дернул меня за руку, и меня в палатке, все смеялись место затопить он написал на то, что я не мог читать был такие руки были полны белого цвета в коробке, а потому, что лицо, очевидно, было что-то хорошее. Моя мать схватила меня за руку, и я нашла его высокую скорость, пытаюсь понять, что произошло начала ходить сам вдруг перед грузовиком, он дает что-то огромное и имела большой вечер для людей. Он понял, что настал момент, чтобы помочь нам, это действительно хорошо в реальной жизни, а также людей, которые находились в голубе. Я сошла с ума от радости, и я была смущен между людьми. Это было трудно, но мне удалось пройти перед ними. Я пришла с глазу на глаз с одним из большого брата улыбнулся мне "ты непослушная, что ты? Имя, Zelda. Он погладил меня по голове, «какие красивые волосы». Моя мать мои волосы вырезать до того 3 дня слишком долго и красиво, я помню тот день, когда

я плакала в тот момент, я не знаю, что остановил меня, и даже если я сказала, что я была рада иметь его. «Ты нарушил очередь,,сказал он и улыбнулся:“Не волнуйся, я надеюсь, что все из вас достаточно, давайте это в вас», и я не получила передала коробку, Вы почему не получите ?

Ну ...

Ну, я хочу, чтобы воздушный шар, сегодня мой день рождения, и я хочу, чтобы взорвать воздушные шары.

Мы получили несколько игрушек для ребенка, но я не знаю, если есть воздушные шары в них. Хочешь посмотреть?

Да. Что происходит, когда вы получите то, что вы хотели бы надеяться. Я отошла в сторону и стала ждать. 3 минуты спустя, он пришел ко мне: "Я сожалею, что он не имеет интерьер воздушного шара. Голуби обманули меня он солгал мне надежду, когда я прибыл в палатке не было ничего, что я начал работать, я устал от плача. Он просто будет стоять здесь сегодня, но крики радости, один Бен Севин я не мог. Мы не говорим гораздо больше людей, вот мой друг, я думаю, что люди не образуют дружбу, ни как говорить, так что я пишу, я пишу, чтобы потреблять мои слова. Напишу 3 страницы Виноградные листья с моим локтем последний остающийся до победы над. Я подхожу в настоящее время огромного 3 страничный документа в нашей жизни, и мы никогда не будем забывать и сегодня. Здесь вопли запутанного моря, горы есть камень, то мухи обещали. Я напишу мое сердце из моей руки до сухого угля черного это будет день в моем резюме истории в одном месте, не обязательно читать.

Я снова спала, и на этот раз я была, когда я проснулась на следующий день. Моя мать была в состоянии накормить наш желудок. Очень хорошо пришла. Я вышла из палатки, чтобы ходить вокруг и начала ходить. Вдали появился грузовик был наполнен счастьем для меня бежал и бежал, бежал, бежал. Грузовик остановился, и старшего брата она. Вчера я видел, как брат пришел ко мне ласкает мои волосы,

_Как вы Zelda, посмотри, что я принес вам.

Там ничего не было в его руке, что он принес удивление.

Грузовики направились к задней и было много воздушных шаров, я бредил всю радость, я получил от руки, я обнял и начал работать снова. Все, казалось, моя мечта. Я аэростаты, как сумасшедшие. Теперь я лучше понимаю, все было сойду свет. Я стоял там болото грязи. Вчера был мой день рождения, и я собирался взорвать свечу. Я нашел части трех из пяти ветвей, а затем я сделал торт грязи на камне; У меня есть красивые украшения, свечи и другие торт я был готов. У меня был только один Дилек Хакк, и я хочу, чтобы мое самое большое желание. «БУДЬ цвет надежд Голубое и, БУДЬ от меня здрасти ПТИЧКАМ». С Днем Рождения Zelda.

رنگ امید آبی است

Büşra ERYILMAZ

اسم من "زُلدَا" است این خلاصه حکایه من است. فعلا شش ساله هستم و اینه امروز روز تولد من است. دیگر روز تولد هم معنی ندارد چونکه مادرم برای من گفت در اینجا روز تولد هم جشن گرفته نمیشود. گردن خود را خم کردم گفتم که درست حق به مادرم بود بخاطر اینکه اینجا خانه ما نبود نتوانستم کدام اعتراض به مقابل مادرم بکنم. در داخل کدام خانه خاک و غبار است و در داخل کدام خانه خوب است. و یا بد است نفهمیدیم و اینکه اینجا در اصلش یک چادر است و خانه ما نیست. همین اکنون هم نمیفهمم اینجا کجا است و ما در کجا قرار داریم. هیچ نمیفهمم چرا ما خانه خود را ترک گفته و مجبور آمدن به اینجا شدیم. مادرم تنها برایم گفت که همه چیزی خود را باید ترک کنیم و وطن، خاک، خانه، مال، دارای بعد از این د مجبوره این بودیم که در زیر این چادر زندگی باید میکردیم. فهمیدن بیار دشوار بود و اصلا نمیخواستم که بفهمم تنها این را میخواستم که باید روز تولد خود را باید جشن میگرفتم و بس روز تولد سال گذشته مثل رویا کمی به یاد دارم مطمئن هستم که یک کیک خورد برایم آورده بودند و خانه گرم سرپوش شده داشتیم. بعدا همان لحظه سخنان مادرم را به یاد آوردم ناگهانی جانم لرزید مادرم در آخرین شب برایم گفته بود که: نور و روشنایی خود را گم نکنی او نقشه راه تو خواهد شد: من نفهمیده بودم مادر در اصلش چه میخواست بگوید. در اصلش من هیچ روشنایی نداشتم در زندگی ام آن شب شب آخری ما بود بعد از همان شب برادر بزرگم را هیچ ندیدم. فکر کنم از پشت برادرم بسیار دق شدم. پدرم قبلا رفته بود چند شب پیش از همین شب بعد از خدا حافظی پدرم را نیز ندیده بودم. گرچه پدرم گفته بود بخاطر حفظ و جان شما میروم اما ای کاش پدرم نمی رفت در پیش ما می بود با بودن پدرم شاید همه چیز خوب می شد. اولین روز تولد من بود که بدون پدر و مادر شاید هم آخرین باشد. امروز متفاوت از روز قبلی بود اما سببش روز تولد من نبود یک خوشی دیگر در دلم داشتم که تعریف کردنش برا من بسیار مشکل بود بیش از یک ماه بود در اینجا زندگی میکردم، مادرم و برادر خوردم. برادر خوردم دوامدار گریه میکرد و من تحمل شنیدن گریه های برادرم نداشتم. مادرم برای آرام کردن صدای "حسن" که برادرم است کوشش میکرد اما نا ممکن بود. باز هم گفتم که صدای گریه های حسن برای خوشبخت من نمیتواند مانع شود. صدای حسن را شنیده همسایه ما نیز آمد. و مادرم به خاله گفت که: شیر من خلاص شده است و از همین خاطر حسن گریه میکند: خاله همچنان گفت که: برو همسایه دیگر ما نیز اولاد نو زایده است برای او بگو که چند رزو به اولاد تو را هم به پیش خود بگیرد: بعدا هیچ سخن نگفت گنگ ماند در حقیقت خودش هم بعدا به هوش آمد که در اینجا هیچ کسی بغیر از ما نبود. من هم سخنانش را نادیده گرفته از جایم خیزتم و به رویش نگاه کردم هیچ امیدی به رویش نبود از همین خاطر قلبم مثل یک نهال شکست

با صدای مادرم به حال خود برگشتم و بیدار شدم که صدا میکرد: زردا! به پیش برادرت بیا و منتظر باش که من به ضرب دو دقیقه

پس می آیم. من گفتم: مادر چه شده؟ من بسیار گرسنه شدم. و مادرم برای من قهر شد و گفت که: تو هم باز شروع نکن آیا نمیفهمی که

از دستم چیزی نمی آید؟ من می خواستم خواب یکم بخاطر اینکه اگر خواب باشی زمان بسیار خوب میگذشت در اینجا و همان بود که با تاثیر یک رویا از خواب بیدار شدم. رنگ آبی رنگ دل هایم می باشد مادرم می گفت دخترها رنگ گلایی را دوست دارند اما من باز هم رنگ آبی را دوست داشتم. لحن که رنگ آبی داشت از همه بیشتر لحن های رنگ آسمان مه همیشه حتی در رویا های خود هم آن را میدیدم. رسیدن به آسمان نا ممکن بود مثل همین چادری که در همین حال بر آمدن از این چادر بود رسیدن به آسمان هم با مجادله و سختی های زندگی من را مجبور به این ساخته بود باید به پای ایستاده شوم و مثل اینکه یک آدم بزرگ باشم اما به آن هم حس طفولیت را داشتم در درون قلب خود از همین خاطر آشکار است که امید و آرزوهای یک طفل همیشه خیالاتش آسمانی است من هم با همان خیالات بسیار خوش بودم که در بالای ابرها ستاره ها مثل دیوانه ها خوشحالی گشت و گذار بازی میکردم

بعدا یک بالون را دیدم بالون رنگ آبی را با خود داشتم خواستم بالون به دستانم بگیرم اما بالون در دهن یک کبوتر بود و از او خواستم بالون را رها کند و برای من تسلیم کند باز صدا کردم: او از من است اول من پیدا کردم آن را: و میخواهم از من باشد دست

شما تهمت میکنند گرچه او کار را تو انجام ندادی اما از بام تو استفاده میکنند گناه را به گردن شما آویزان میکنند.

کسانی هم هستند که میفهمند گناه کار شما نیستید اما اکثریت نخواهد فهمید این موضوع را شماری هم به شما دلشان را می سوزانند اما اکثریت شما را نلدیده خواهند گرفت. در آنجا هیچ وقت خودخواهی و تکبری نکنید که از بخاطر این عمل کرد شما ممکن است جان ده ها انسان مظلوم به آتش بسوزد.

اما این بی خدالتی و جفای بزرگ است در برابر ما چرا اینها به این اندازه به ما آزار میدهند؟ ما به حق اینها چه کردیم؟

به نظر آنها محقق شما انجام میدید مثلا بحران اقتصادی، بحران اجتماعی، ببار می آوری. از نقطه ضعف تان سو استفاده خواهند کرد مثلا به ارزانترین قیمت ساعات ها بخاطر پیدا کردن پیسه یک لقمه نان به کار های آنها میروید. اما این خواهشانه نیست یک ضرورت مجبوریت است که شما انجام میدید اما به چشم مردم ضرورت و مجبوریت شما را نادیده خواهند گرفت. همیشه و در همه

جا شما به عنوان یک مجرم گناه کار به حساب می روید. اما به همه این سختی ها عادت میکنید و ادامه میدید اگر افتیدی باید باز باز همه به پا ایستاده د شوید.

من تنها میخواهم به خانه ام بروم...

شما هر یکتان مجبور به بزرگ سدن شدید. اما تو از آنها فرق دارید این فراموش نکنو تو به زندگی ات باید ادامه بکنی در همین حال به تعلیم ات همچنان ادامه بدهی. به راه تو هر چه یا کدام مشکل به پیش بیایه باید از آنها بگریزی: آیا گفته های من را فهمیدی؟

1 برایم و عده بتی که سخنانم را فراموش نکنی و در این راه ادامه بدهی و هیچ وقت نامید از درگاه الاهی نیاشی.

2 زیرا اینکه از گفته هایم ترسیدم اما به شما و عده میدهم و "عده دادم"

آفرین به تو بگیر از این بالون را از طرف من برای تو تحفه است: بعدا پریده رفت به آسمان صدای بلند کردک اما نشنید ازش تشکر کردم اما وقت رفته بود برای من بسیار زیبا بود از یک طرف خوشبختی و با این همه بدن ترس و حراس گدی پران کردن.

از یک طرف خنده های دلنشینم و در آن سو آواز و شر شره های شمال میخواستم هیچ پایان نیابد. اما پایان یافت چونکه یک رویا بود از خواب خسته بودم و دوباره خواستم بخوابم و عین رویا را ببینم چرا که در آنجا بسیار خوشبخت بودم. زندگی حقیقت را فراموش کرده بودم که من هم در داخل این زندگی میكنم. انسان های بیچاره، بینام، بی سروپناه، هستند که شامل این زندگی حقیقت میشوند بلکه انسان های به

خود را دراز کردم عنقریب میگرفتم کیوتر پرواز کرد: او از من است: گفته چیغ زد بالایم بیچاره بودم گردن خود را خم کردم و به جای که آمده بودم راه خود را ادامه دادم. زود منصرف میشوید و اینجا آسمان است آسمانی که همه در بزر آن زندگی میکنیم. و همه ما به نگاه میکنیم. پس اگر همه ما در زیر یک آسمان زندگی میکنیم و همه شریک آن باشیم روی زمین هم مثل همان است این دنیا هم همه ما شریک این دنیا هم هستیم و حق داریم. کسانی هستند که همیشه چیزی که متعلق به او نباشد هم ادعا میکنند که از من است.

هوش کنی که از آن مردمان نباش هیچ چیزی را ادعا نکن که مربوط به خودت نباشد. همیشه حرکت هایت و عکس العمل هایت نشاندهنده سخاوتمندی باشد. و یکجا بودن با اجماع را یاد بگیر قبل از اینکه از آن کار دست بردار شوی غیرت، قوت و وجدان خود را به نمایش بگذار تا مردم ببینند و بفهمند که چه قسم یک انسان هستی مجادله کردن در برابر سختی های زندگی را یاد بگیر.

در این دنیا همه ما مثل یک برادر هستیم زیر یک آسمان و بالای یک زمین زندگی میکنیم با خود خواهی و با تکبری این خـون برادری خود را نباید بریزانیم. از دست همین تکبری و خود خواهی است که صالحین صال است این آتس جنگ در همه جای

دنـیا خاموش نمیسود. این را میفهمید که انسان ها به فکر ایجاد نیستند اکثریت به فکر تخریب و رسوای جهان هستند. بعداز این همین نادانی مردم است که

بدبختی، بیکاری، مهاجرت، قحطی، گرسنگی، در اکثریت جاهای دنیا به بار می آورد. اصلا انسان های زیادی طرز حیات را در دنیا نمیفهمند "زُلداا". اما این را باید فهمید. تو هم یک روز بزرگ یک فامیل میشوی بعدا میفهمی که شیرینی و تلخی زندگی را. آن قدر به نظر تو آسان معلوم میشود اما بر عکس آن تو را هم یک رزو به جای نا معلومی میبرند در آن جا یا قوم دیگر زبان، دین، کلتور، روبرو میشوی و آن کوشش خواهند کرد برای نابودی تو تورا مسخره خواهند کرد. تو را مثل یک دیوانه فکر خواهند کرد اما تو با آنها مجادله کن و هیچ زمانی هم سر خود را به هیچ وجه خم نکن و به هیچ منصرف و شکست را برای خودت قبول نکن حتما چشم تو هم به یک روشنای خواهد خورد و آن نجات تو است او را باید تعقیب کنی. یک سوال به ذهن خواهد آمد که چرا این کارها را برای ما انجام میکنند؟

به نظر آنها علت این همه بسیار زیاد است. شما مجبور به این بودید که ترک خاک و وطن کنید. این کار را ربرای تان با اصرار قبول کردندند. خانه هایتان را جاده کوچه و سرک هایتان مثل زمین یک سان کردند. شما هستید که از این چیز ها به امان ماندید و شما هم خواهد آمد که یک روز به زدن ها خواهد انداختند. و در آن جا چهره شما مبدل خواهد شد و از شما صوی استفاده خواهدکردند هر چیزی باشد به سر

تراش کرده بود و من هم گریه کرده بودم به یادم آمد. باز از سخنان ایشان بسیار خوش شدم. گفتم که: به نوبت ایستاده نشدم: گفتم خیره به همه تان میرسد انشالله: بگیر خورترک این هم از تو: گفته یک قوطی مواد پیشنهاد کرد و خنده کرد. اما من قبول نکردم. چرا نمیگیری؟

هااا چی..... من میخواهم گودی بگیرم امروز روز تولد من است و من میخواهم که گودی پرانی بکنم. و رای من گفت که: برای اطفال نیز بازی چه ها است اما نمیفهمم که گدی است یا نیست: میخواهی ببینم؟ بلی امیدوارم که گودی هم وجود داشته باشد هر چه باشد لطفا یکبار ببینید. از جمعیت کنار شدم و در یک گوشه نشستم و منتظر ماندم. با گذشت سه دقیقه به پیشم آمد گفت که: متأسف هستم گودی نبود در داخل آنها: آن کیوتر آسمانی به من فریب داده بود برای من دروغ گفته بود به نام امید هیچ چیزی در دنیا نبود. راست به طرف خایمه دویدم گریه کرده چشمانم پندیده بود قریب از گریه کردن خسته شده بودم. اما این بار از خوشحالی بخاطر اینکه این بار تنها من نیستم خنده بر لبانم آمد همه مردم خوشحال بود و اینسو آن سو می دویدند. در این جا انسان ها زیاد صحبت نمیکنند و زیاد دوستم هم نبود. در اصلش زیاد گپ زدن و یا دوستی کردن برای مردم

خوش نمی آمد. از همین سبب است که من نوشته میکنم بخاطر خلاص نکرده کلمه های خود می نویسم. سه صفحه آخرین صفحه است باقی ماند همین سه صفحه را تا زمانی ادامه میدهم که از دستانم خون بریزد. این حکایه های بزرگ زندگی ام را به این سه صفحه جاگزین میکنم. و این روز را اصلا فراموش نمیکنم. اینجا فریاد ها به دریا مغشوش میشود به کوه ها و سنگ ها میرسد بعدا سخن میشود پرواز خواهد کرد. تا اینکه دستانم بی حال و قلب بیچاره شود نوشته میکنم. این خلاصه حکایی من خواهد بود. که یک روز به یکجا و کسی این را انشالله خواهد خواند. یکبار دیگر خواب کردم اما این متفاوت بود که از خواب بیدار شدم روز شده بود. مادرم اشکم ما را سیر کرد و بسیار خوش آمده بود برای ما. بعدا از خیمه بیرون شدم کمی قدم زدیم به آن طرف و این طرف از دور یک کامیون را دیدم. از روح من یک خوشحالی پیدا

شده بود دیدم همان لحظه دویدم. دویدم. دویدم. کامیون ایستد شد و از داخل کامیون همچنان همان کاکا یان بود که روز گذشته آمده بودند و دیروز سرم را بوسیده بود همان کاکا را دیدم و برای من گفتم که: سلام چطور هستی؟ ببین برای تو چه آوردم؟ به دستش هیچ چیزی نبود چه آورده تعجب کردم بودم. دروازه عقب کامیون را باز کرد و بسویار زیاد گودی ها را کشید. از

فراموش سپرده شده هستیم ما از هیچ جای برای ما مکانی بود و باش ندادند حکایه این ها معلوم و علنی هستند که به 3 صفا جاسازی شده است. مجبور به ترک خانه و کاشانه، وطن و خاک شدند این ها به این کار ها محکوم شده و بینام های هستم که برای همه ما به نام " مهاجر " یاد میشویم همان انسان ها هستیم ما. آیا برای زندگی حقیقت مثل یک مشت جای مانده است از داخل اقیانوس؟

آیا کسی برای ما صدا کرد اگر کرده باشد هم نمیخواهم بشنوم این تقدیر ما است و زندگی حقیقت اینجا همچنان همین است. اگر حقیقت همین باشد من از حقایق ها نفرتم میکنم و میخواهم همیشه در دنیا رویا ها زندگی بکنم. چه قدر گریه کردم نمیفهمم و بعدا باز همچنان به خواب رفتم. وقت چطور رگدشت نفهمیده بودم اما به یک صدای بلند از خواب بیدار شدم. میفهمیدم که همه صداها خاصیت خاص خود را داشت و این را گفته میتوانیم که وقتی صدا شنیدی یا کسی از درد روز گار خود کشتی و یا مریض می شد.

زمانی که در اینجا آمدید همین واقعه بود که باره باره رخ داده بود. اما همیشه برای این متعجب بودم که آیا این همه قتل و قتل سببش ما بودیم و یا آنها؟ جواب این سوال در هر کجای که باشد میخواهم پیدا بکنم. این بار از خیمه هم نبرادم چونکه میفهمیدم همان وحشت همیشه گی است و من طاقت دیدن آن وحشت را نداشتم. مادرم دویده آمد و داخل خیمه شد. زلدااا بخیز و بیا: گفته صدا کرد برای من. حیران شدم که مادرم چرا من را مجبور به دیدن آن وحشت کی کرد هیچ نمیفهمیدم. و آمد دید که حالا من نخسته بودم از جای خود از دستم گرفته از خیمه بیرون کرد من را. هر کس در حال دویدن به این طرف آن طرف بودند در دست شان هم یک قوتی به رنگ آبی بود. وقت نشد که به بغل قوطی چه نوشته بود بخوانم. معلوم دار بود یک چیزی خوب است بخطر این که لبان مادرم میخندید. مادرم از دستانم گرفته زود زود در حال قدم زدن بودیم. زمانی که میخواستم حقیقت رت از مادرم پرسان بکنم. در آن زمان بود که چشمم به یک کامیون بزرگ خورد در داخل آن بعضی از برادر بود که به مردم چیزی توزیع میکردند. آن وقت فهمیدم که برای ما کمک آورده بودند. در حقیقت که مثل گفته کیوتر که در آسمان در رویایم گفته بود در بین انسان ها انسان های خوب هم وجود داشت در این زندگی واقعی. از خوشی کم بود که دیوانه شوم در داخل انسان ها من خود را انداختم کمی برایم مشکل به آن رسیدن اما توانستم. با یکی از کارمندان رویرو شدم عنده کرد و گفتم: هییی شیطان: نام تو چیست؟ گفتم: زلدا: محترم از سرم بوسید و گفت که: موهای تو چه زیبا است ماشالله: موهایم را سه روز پیش مادرم تراش کرده بود نباشد مقبول تر از این بود. در چه حال بودم نمیفهمیدم اما روزی که مادرم موهایم را

خوشی کم بود دیوانه شوم همیشه را دفتا از دست کاکا
گرفتم. کاکا را بغل کردم و باز هم به دویدن ادامه دادم.
همه چیز مثل آن بود که

در رویا هایم دیده بودم. دیوانه وار گودی پرانی
میکردم. فعلا همه چیز را بسیار خوب میفهمیدم و از
این بعد روشنائی خود را گم نمیکردم. دیروز روز
تولد من بود و من هم باید شم را پوف میکردم. سه
چهار دانه شاخه را پیدا کردم. بعدا به روی سنگ
گذاشتم از

شاخه های گل یک دانه کیک ساختم. آن را خوب
زینت کردم و کوشش کردم مقبول تر شود. شم ها را به
سر کیک ماندم و کیک

آمده بود. تنها یک چیز مانده بود او هم "خواست" از
خدا بود ککه در روز تولد از چیزی میخواهند. و
بزرگترین خواست و خواهش ام همین بود. "رنگ امید
آبی باشد سلام های گرمم به همه پروانه ها برسد". روز
تولدم تبریک باشد زلدا.

ҮМҮТТҮН ТҮСҮ КӨК

Büşra ERYILMAZ

Менин атым Зелда, бул менин аңгемемдин кыскача мазмуну. Мен али 6 жаштамын жана бүгүн менин туулган күнүм. Эми башка булардын мааниси жок. Бул жерде туулган күн тосулбайт экен, апам ошентти. Моюн сундум, каршы чыга алган жокмун анткени аныкы туура эле бул жер биздин үйүбүз эмес болчу. Кайсы үйдүн ичи жаман же болбосо ылай бар, кайсы үйдүн ичинде бир гана жатчу жер жана жууркан бар? Бул жер бир чатыр, биздин үйүбүз эмес болчу. Дагы эле түшүнө албай турам, бул жер кайсы жер, биз каяктабыз, эмне себептен үйүбүздү таштоого мажбур болдук, бул жерге эмнеге келдик эч бир нерсени түшүнө албайт элем. Апам бир гана көчүүгө мажбур болгонубузду, ата журтубузду, туулган жерибизди, өздүгүбүздү таштоого мажбур болгонубузду, эми бул чатырда бир канча мөөнөткө жашообуз керектигин айтты. Муну түшүнүү өтө кыйын, түшүнүүнү да каалабайм; мен бир гана туулган күнүмдү тосууну каалайм. Мындан мурунку туулган күнүмдү элес-булас эстейм, бир тортум бар эле жана тамы бар жылуу бир үйүм. Анан апамдын бир сөзүн эстегендей болдум, кокусунан оюма келип ичим титиреди. Апам акыркы түндө мага "нурунду жоготпо ал сенин жол көрсөткүчүн болот" деп айтты эле, кызык эмнеге бул нерсе оюма келип калды. Менин нурум жок эле го. Ал түн биздин акыркы түнүбүз эле, андан кийин байкемди дагы эч көрбөдүм. Аны сагындым окшойт. Атам болсо кеткенине көп болду эле, акыркы түнүбүздүн бир канча күн мурун биз менен коштошуп чыгып кеткен.

Силерди коргоо үчүн деп айткан, кана эми атам кетпесе, жаныбызда болсо балким баары жакшы болот эле. Аларсыз өткөргөн биринчи туулган күнүм эле, балким акыркы эле. Бүгүн башка күндөрдөн айырмалуу эле себеби туулган күнүм эмес эле, башка бир сөз менен айта албаган бакыт бар эле ичимде. Бир айдан бери бул жерде элек, апам, мен жана кичинекей иним менен. Иним тынбай ыйлап мен башка чыдай албадым. Апам Хасанды тынчтандырууга аракет кылат бирок болбойт. Эмне болсо дагы Хасандын үнү бактылуулугума тоскоол боло албаган нерсе бар. Хасандын үнүн угуп каршыбыздагы чатырдан бир аял келди. Апам сүт чыкпай жатканын инимдин курсагы ач болгонун ошол себептен дагы ыйлаганын айтты. Ал аял "эки чатыр арыда бирөө төрөдү барып айт, сенин балаңа дагы бир-эки күн сүт берип турсун" деди. Өзү дагы кийин эмне болоорун билбейт болчу, бул жакта бир бирибизден башка эч кимибиз жок болчу. Үнүндөгү сууктук бар эле, жүзүндө эч кандай үмүт көрбөдүм ичим муздай түштү. Көңүлүм жаш көчөттөй сынды. Булар баарыбыздын көчөттөрүбүздүн үстүнө басып келип, баарыбызды кырып бир чекеге койду. Апамдын үнүнө чочудум: -Зелда ининдин жаныңда тур, мен эки мүнөттө келем. Апа

-Эмне болду?

Апа курсагым ачты.

-Зелда эми сен баштаба, колуман эч нерсе келбейт көрбөй жатасынбы?

Уктагым келет. Бул жерде уктасан бардык нерсе бат өтөт эле. Сонун бир түштүн таасири менен ойгондум.

Эң жактырган түсүм көк,апам кыздардын түсү кызыл десе да болбой, көк түстү жактырдым. Көктүн ар тонуну, эң көп асман тонуну жактырчу элем, мына түшүмдө да ошол жактарда элем, асманда, мүмкүн болбогон жерде элем,ушул ичинде жашаган чатырдан чыгып мейкиндиктин чегинен сырткары жашоо сыяктуу мүмкүн эмес эле асманга жетүү. Эрте чоңоюуга мажбур болсок дагы кыялымда дагы эле бала элем, ошол себептен дагы бир баланын кыялындагы эң сонун бактылуулук асманга жетүү болсо керек. Булуттардын үстүндө секирдим,чуркадым,аябай бактылуу элем.Анан алыста бир шар көрдүм, ага карай чуркадым көк түстүү бир шар эле. Шар бир көгүчкөндүн оозунда эле шарды оозунан тапташын күттүм. Ал меники, биринчи мен таптым,меники болушун каалайм.Колумду сундум,алайын десем асманга учту. Меники деп кыйкырдым. Айласыздан моюн сундум, келген жериме карай жүрө баштадым. Бат эле үмүтүңдү үзөсүн, бул жер асман, баары караган жер, баарыбыздыкы, бир асманды бөлүшүп атсак, анда бул дүйнө да баарыбыздыкы. Ар дайым баары бир нерсени өзүнүкү кылгысы келет, аныкы болбосо дагы меники дейт, сен аларга окшобо, чындыгында сеники болгон нерселерден башка нерсени меники деп айтпа. Башка бирөөлөр менен бар нерсени бөлүшүү күчүңдү аркаңа карап кетүүдөн мурун көрсөт, үмүтүңдү үзүүдөн мурун күрөшө алышыңды көрсөт. Бул дүйнөдө баарыбыз бир тууганбыз, душмандыкты бардык нерсе меники деп жатып өзүбүз кылдык. А бирок адамдар кичинекей бир бактылуулукта жашоонун даамын билгенде эле, бардык нерсеге меники дебейт болчу. Дүйнөдөгү бул

согуштардын себеби дагы ушул, адамдар шар сунууну эмес би гана учурганды билишет. Учкан ар шар менен бир топ адамдар бактысыз болот, жеринен куулат, ачкачылык, кургактык боло баштайт. Инсандар дүйнөдө жашоону билишпейт Зелда, сен да чоңойосун чыныгы жашоону көрөсүн, бул чектин артындагы чындык сен ойлогондой оңой болбойт, биринчи сени алышпатаал чектен өткөндөн кийин билбеген бир жерде чет жактык болосун, тилиң, түсүң, тукумун башка деп сени кошпойт, акмак сыяктуу көрүшөт, бирок сен аларды көңүлүңө алба, башыңды бийик тутуп жүр. Эч үмүтүңдү үзбө,бир жерде сөзсүз нур жанат ал нурдун артынан бар.

Макул, муну бизге эмнеге кылышат?

Себеби көп, силер өз өлкөңөрдөн ажыроого мажбур болдуңар, анткени силерди мажбурлады, үйүңөрдү, көчөлөрүңөрдү жер менен бир кылды, силер тирүү калгандардансыңар силерди бул жака жайгаштырышты, убакыты келсе дагы өлкөңөргө киресиңер. Мына ошондо ал жердеги тартипти өзгөртөсүңөр. Силерди пайдалангысы келген адамдарды деп алмашкан ар системада силер күнөөлөнөсүңөр. Кээ бирөөлөр силердин күнөөңөр болбогонун билет, кээ бирөөлөр билбейт. Кээ бирөөлөр силерди колдойт,кээ бирөөлөр артын карап кетет, бул бардык нерсе “меники “деген уруштан силер жана алар ортодо каласыңар,күнөөсүз адамдар, баарынан дагы силер балдар кыйналат, сен үмүтүңдү үзбө.

Бирок бул чоң акыйкатсыздык, биз аларга эч нерсе кылбадык го. Эгер аларга теңелсеңер Зелда, экономиканы жыгытат, бирөөлөрдүн планын ишке ашыруу үчүн силердин оор абалыңардан пайдаланат, нан табыш үчүн сааттап арзанга иштеп

бирок муну силер каалаганыңар үчүн эмес, муктаждыктан кылып жатканыңарды эч ким түшүнбөйт. Бардык нерсеге силер күнөөлүү болосуңар, бул нерселерге көнөсүн, жыгылсан дагы кайра кайра турасын. Мен бир гана үйгө кетүүнү каалайм. Силер чоңоюуга мажбур болдуңар, бирок сен башкаларга окшобойсун унутпа. Сен жашооңду улантасын, окууңду дагы. Жолуңа кандай таш чыкса чыксын. Мени түшүндүрбү? Сөздөрүмдү унутпа. Зелда, үмүт кылууну улант. Мага сөз бер. Сүйлөгөн сөзүнө аябай корксом дагы сөз бердим. "Сөз берем".

Азаматсын, ал бул шарды. Мына эми шар сеники болду. Анан учуп кетти. Аркасынан кыйкырдым "рахмат" деп бирок укпады, кеткен эле. Сонун эле бактылуулукта коркпостон шар учуруу, шамалдын үнү менен күлкүлөрүмдүн жарышуусу. Эч бүтпөөсүн кааладым, бирок бүттү, ойгондум. Кайрадан уктагым келди кайрадан ошол түштү көргүм келди, ал жерде бактылуу элем, тилекке каршы чыныгы жашоо деген бир нерсе бар жана мен дагы анын ичинде жашап жатам, эптеп чатырдын ичинде эптемей турмуш өткөрүп жатам. Аты жок, балким айласыз чыныгы жашоонун адамдары таштап кетилген, жээкте бир бурчта калып эч бир жерге батырылалбай, окуялары дагы 3 так барак менен чектелип, ата журтуну таштоого мажбур болушкан, эч кимдин атыбызды билбеген бизге көчмөн деп айтылган адамдар, океандын ортосунда бир алакан чөл калган сыяктуу чыныгы жашоонун адамдары...

Бирөө бизге сүйлөдүбү? Угууну дагы каалабайм.

Бул жер дагы бул жердин чыныгы жашоосу.

Чындыктарды жек көрөм түшүмө кайра кайткым келет. Канчалык ыйлаганымды да билбейм. Чарчасам керек кайра уктадым. Канча убакыт өттү билбейм бирок бир кыйкырык үнүн угуп ойгондум, жаткан жеримден ыргып турдум. Бул жерде качан бир кыйкырык уксаңар бирөө чыдай албай өзүнү чатырга асыптыр же болбосо ооруп өлүптүр деп түшүнөсүңөр. Мен келген күндөн бери көп жолу буларды көрдүк, бирок ушул нерсеге кызыктым: Кайсы канкордун издери эле булар биздинби же алардынбы? Жоопту кандай болсо дагы тапкым келди. Бул жолу чатырдан чыкпадым анткени билбейт элем жана көргүм келбеди.

Апам чуркап чатырга келди.

-Зелда чурка деп кыйкырды.

Карап туруп калдым, эмне кылаарымды каалап жатат эле апам, мен эмнеге көрүшүм керек эле. Дагы эле турган жеримдемин, аны көрүп колумдан кармап чатырдан чыгарды мени, баары бир жерге чуркап баратты эле колдору дагы толо ак кутуча бар эле, үстүндө эмне жазылганын окуй албадым, бирок жакшы нерсе болгону белгилүү эле, анткени жүздөрү күлүп жатты эле. Апам колумдан кармап тез-тез жүрө баштады, эмне болгонун түшүнбөй турсам алдымдан бир жүк ташуучу машина чыкты, чоң эле жана ичиндеки кишилер адамдарга бир нерселер берип жатты эле. Ал убак бизге жардам келгенин түшүндүм, чын эле көгүчкөн айткандай ичинде жакшы адамдар дагы бар эле бул чыныгы жашоодо. Кубанычтан асманга көтөрүлдүм жана адамдардын арасына бардым. Кыйын болду бирок алардын алдына чыктым. Чоң кишилерден бири менен тиктештик мага күлүмсүрөдү" тентек десе сени, атың ким эле сенин?

”,Зелда.Башымды сылады,кандай сонун чачын бар.Чачымды апам 3 күн мурун кести,мындан да узун эле, азыр кандай абалдамын билбейм, кескен күнү ыйлаганым эсимде жана мага муну айтканына кубандым. “Катарды буздун” деди жана күлүмсүрөдү”кабатыр алба, баарыңарга жетет иншаллах, ал муну бул сеники” деди жана бир куту сунду алгым келбеди.

-Эмнеге албай жатасын?

Неме...

Неме,бир шар алгым келип жатат,бүгүн менин туулган күнүм,шап учургум келип жатат.

-Балдар үчүн бир канча оюнчуктар дагы берилди,бирок ичинде шар барбы билбейм.Карайынбы мен?

Ооба.Үмүт кылгым келет эмне болсо дагы.Бир четке чыктым жана күтө баштадым. 3 мүнөттөн кийин жаныма келди “таарынба, ичинде шар жок экен деди” Көгүчкөн мени алдаптыр, мага калп сүйлөптүр үмүт деген нерсе жок эле, чуркай баштадым чатырга келгенимде ыйлаганымдан чарчап калыпмын. Бул жерде бир гана кыйкырыктар болот бирок бүгүнкү сүйүнүчтөн эле,бир гана мен сүйүнө албадым.Бул жерде адамдар көп сүйлөбөйт досторум дагы көп эмес,мүмкүн адамдарын сүйлөшө турган дагы дос боло турган да абалы жок,мен да ошол себептен жазып жатам,сөздөрүмдү түгөтпөө үчүн жазып жатам.Акыркы 3 барак кагазыма тирсегим чиригенге чейин жазам.Ушул чоң турмушубузду 3 барак кагазга батырам жана бүгүнкү күндү эч унутпайм. Бул жерде ыйлар деңизге аралашат, тоого-гашка барат ,кийин сөз болуп учуп кетет. Журөгүмдүн түпкүрүнө чейин эмне болсо түгөнгөнчө

жазам,бул менин окуямдын мазмуну болот бир күн башка бирөөлөр окуйт.

Кайрадан окудум жана бул жолу ойгонгонумда эртеси күн болду эле.Апам курсагыбызды тойгозду. Аябай жакшы болду. Чатырдын сыртына басканы чыктым жана жүрө баштадым. Алыстан бир жүк ташуучу машина көрүндү, ичимде бир бактылуулук бар эле,чуркай баштадым,чуркадым. Жүк ташуучу машина токтоду жана ичинен кишилер түштү. Кечээ чачымды сылаган байкени көрдүм жаныма келди.

-Кандайсын Зелда, кара сага эмне алып келдим.

Колунда эч нерсе жок эле эмне алып келди экен,кызык. Жүк ташуучу машинанын аркасына өттү жана бир топ шар чыгарды, кубанычтан асманга учтум, баарын алдым, кучактадым жана кайра чуркай баштадым. Түш сыяктуу эле бардык нерсе. Кубанычтан шарларды учурдум. Азыр бардык нерсени жакшыраак түшүндүм нурумду жоготподум. Бир ылай баткактан ал жерде токтодум. Кечээ менин туулган күнүм эле жана мен дагы ал шамды өчүрөт элем. Үч беш тал чыбыгын таптым, анан бир таштын үстүнө ылайдан бир торт жасадым; жасалгаладым,шамдарды койдум жана тортум даяр болду.Бир гана тилек айтканы акым бар эле;эң чоң тилегимди айтат элем. “Үмүттүн түсү көк болсун, куштарга дагы меңден салам болсун” Туулган күнүң кутту болсун Зелда.

ÜMİDİN RƏNGİ MAVİDİR

Büşra ERYILMAZ

Mənim adım Zeldadır, bu mənim hekayəmin xülasəsidir. Hələ 6 yaşım var və bu gün mənim ad günüdür. Artıq bunların bir əhəmiyyəti yoxdur. Burada ad günü qeyd olunmurmuş, anam elə söylədi. Boyun бүkdüm amma etiraz edə bilmədim çünki haqlı idi bura bizim evimiz deyildi. Hansı evin içi pisdır ya da yerlərində palçıq vardır, hansı evin içində yalnız bir yataq və bir ədyal vardır? Bura bir çadırdır və bizim evimiz deyil. Hələ anlaya bilmirəm bura haradır, biz haradayıq, niyə evimizi buraxmaq məcburiyyətində qaldıq, bura niyə gəldik heç birini anlaya bilmirəm. Anam yalnız köçmək məcburiyyətində olduğumuzu yerimizi, vətənimizi, torpağımızı, mənliyimizi buraxmaq məcburiyyətində qaldığımızı və artıq bu çadırdə bir müddət yaşayacağımızı söylədi. Anlamaq çox çətin idi, anlamaq da istəmirəm; mən yalnız ad günümü qeyd etmək istəyirəm. Bundan əvvəlki ad günümü xəyali xatırlayıram əminəm ki bir tortum vardı və damı olan isti bir evim. Sonra birdən anamın bir sözünü xatırlayar kimi oldum, birdən ağılıma batdı içim titrədi.

Anam son gecəməzdə mənə 'ışığı itirmə o sənın yol xəritən olacaq' deyərək nə demək istəmişdi görəsən niyə birdən ağılıma düşmüşdü? Mənim işığım yox idi ki. O gecə bizim son gecəmiz idi və o gecədən sonra böyük qardaşımı bir daha heç vaxt görmədim. Yəqin onunçün darıxdım. Atam onsuzda çoxdan getmişdi son gecəməzdən bir neçə gün əvvəl bizimlə vidalaşib getmişdi. Sizi qorumaq üçün demişdi amma kaş ki getməsəydi atam yanımızda olsaydı bəlkə də hər şey daha gözəl olardı. Onlarsız keçən ilk ad günümüdi və bəlkə də son.

Bu gün digər günlərdən fərqli idi amma səbəbi ad günüm deyildi bir başqa xoşbəxtlik vardı içimdə təsvir etməkdə çətinlik çəkirdim. 1 aydır buradaydıq anam mən və kiçik qardaşım. Qardaşım davamlı olaraq ağlayır və mən artıq dözə bilmirəm. Anam Həsəni sakitləşdirməyə çalışır amma qeyri-mümkündür. Yenə də Həsənin səsi xoşbəxtliyimə maneə ola bilməyəcək. Həsənin səsinə, qarşı çadırdakı xala gəldi. Anam südünün kəsildiyini qardaşımın aç olduğunu buna görə ağladığını söylədi. Xala da 'iki çadır kənardə biri yeni doğum etdi gedib danış sənın övladını da bəsləsin bir iki gün idarə edin, sonra...' dedi və susdu. Özü də bilmirdi sonrasını burada bir-birimizdən başqa kim-səmiz yox idi. Səsindəki soyuqluğa bəs etmişliyə ilişib qaldım, üzündə heç ümidi görə bilmədim içim burxuldu bir cücərti kimi qırıldı könlüm deyəsən o görə bilmədiyim sərhədin ardında bizi gözləyən həyatın ayaq izləri idi bunlar hamımızın cücərtilərini üzərinə basıb keçmişdik, hamımızı qırıb kənara qoymuşdu. Anamın səsiylə diksindim:

_ Zeldə qardaşımın başında gözlə mən iki dəqiqə sonra gələcəyim.

Ana,

_ Nə var?

Ana, acdım

_ Zeldə bir də sən başlama, əlimdən bir şey gəlmir görmürsənmi?

Yatmaq istəyirəm. Burada yatınca hər şey daha tez keçirdi. Güzəl bir yuxunun təsiriylə oyandım.

Ən sevdiyim rəng mavidir anam qızların rəngi çəhrayıdır desə də mən inadla mavini sevdim. Mavinin hər tonunu ən çox da səmanın tonlarını, yuxumda da oradaydım; səmada, qeyri-mümkün olan yerdəydim eynilə bu içində yaşadığım çadırdan çıxıb sərhədin kənarındakı həyatı görmək qədər qeyri-mümkün idi səmaya çatmaq. Erkən böyümək məcburiyyətində buraxılmış olsaq da xülyalarımızda hələ uşaqdım buna görə də bir uşağın xülyalarındakı ən gözəl xoşbəxtlik səmada olmaqdır. Buludların üzərində hoppandım, tullandım, dəlillər kimi əyləndim çox xoşbəxtdim. Sonra uzaqda bir şar gördüm ona doğru qaçdım mavi rəngli o şar mənim olmalı idi. Şar bir göyərçinin ağzında idi şarı buraxmasını istədim.

_ Mənimdir o, əvvəl mən tapdım, amma mənim də olmasını istəyirəm.

Əlimi uzatdım, götürmək istəyərkən havalandı -'o mənimdir' deyər qışqırdım.

Çarəsiz boyumu бүkdüm, gəldiyim yerə doğru getməyə başladım.

_ Bura səmadır, hər kəsin baxdığı yer yəni hamımızın, eyni səmanı paylaşırıqsa o halda bu dünyada hamımızdır. Həmişə hər kəs bir şeylər üzərində haqq iddia edir, onun olmasa da mənimdir deyər, sən əsla onlardan olma həqiqətən sənin olanlar xaricində heç bir şeyə mənimdir dəmə. Bəziləriylə hər şeyini paylaşa bilmə gücünü göstər arxanı dönüb getmədən əvvəl, bəs etmədən əvvəl döyüşə bilmə cəsarətini göstər. Bu dünyada hamımız əslində qardaşdır, düşmənliyi hər şeyi 'mənim' deyərək bizlər etdik. Halbuki insanlar bir ovuc xoşbəxtlik yaşaya bilmənin həzzinə vara bilsədiklər hər şeyə 'mənim' deməzdilər. Dünyada ki bu döyüşlər də bundan ötrə əslində; bilirsənmi insanlar şar uzatmasını

deyil yalnız uçmasını bilirlər. Uçan hər şarla da bir çox insan səfil olur, yerlərindən olur, aclıq, quraqlıq baş göstərir. İnsanlar dünyada yaşamasını bilmir Zelda, sən də böyüyəcəksən gerçək həyatı görəcəksən, sərhədin kənarındakı gerçək sənin sandığın qədər asan olmayacaq əvvəl səni götürəcəklər o sərhəddən keçincə bilmədiyən bir yerdə xarici olacaqsan, dilin, rəngin, irqin fərqli deyər səni dışlayacaqlar, axmaq yerinə qoyacaqlar - qoymağa çalışacaqlar- əhəmiyyət vermə sən onlara başını əymə dimdik get. Əsla çəkinmə, bir yerlərdə mütləq işıq yanacaq o işığı izlə.

Yaxşı, bizə bunları niyə edəcəklər?

_ Səbəbləri çox özlərinə görə, sizlər öz ölkənizdən ayrılmaq məcburiyyətində qaldınız çünki sizə bunu söykədilər, evlərinizi, prospektlərinizi, küçələrinizi yerlə bir etdilər, siz sağ qalanlarsınız sizləri də götürüb buradakı sərhədlərə yerləşdirdilər vaxtı gəlincə də içəri girəcəksiniz. İşdə o zaman da var olan nizamı dəyişdirəcəksiniz. Sizlərdən faydalanmaq istəyən insanlar üzündən dəyişən hər sistemdə sizlər günahlandırılacaqsınız. *Kimiləri biləcəkdir sizin səhviniz olmadığını kimiləri bilməyəcək kimiləri sizə sahib çıxacaq kimiləri küyrəyini dönəcəkdir, bu hər şeyə 'mənim' dəmə döyüşü üzündən sizlər və onlar arada qalacaq, çox günahsız insanın canı yanacaq ən çox da siz uşaqların, sən bəs etmə.*

Amma, amma bu çox böyük haqsızlıq, biz onlara heç bir şey etmədik ki.

_ Onlara görə edəcəksiniz Zelda, iqtisadiyyatı sarsıdacaq, kimilərinin işgüzarlığı üzündən sizin çətin vəziyyətinizdən faydalanacaq çörək pulu üçün saatlarla az maaşa çalışacaqsınız amma bunu siz istədiyiniz üçün deyil ehtiyacınız olduğu üçün etdiyinizi kimsə anlaya bilməyəcək. Bütün hər şeyin günahkarı siz olacaqsınız bunlara alışacaqsan, düşsənsə də yenidən, yenidən qalxacaqsan.

Mən yalnız evimə getmək istəyirəm.

– Sizlər böyümək məcburiyyətində buraxıldınız, hər biriniz amma sən onlardan fərqlisən bunu unutma. Sən davam edəcəksən həyatına, eyni zamanda təhsilinə də. Yoluna hansı daş çıxarsa çıxsın. Anladınmı məni? Sözlərimi unutma Zelda, ümid etməyə davam et. Mənə söz ver.

Söylədiklərimdən ötəri çox qorxmış olsam da söz verdim. 'Söz verirəm'.

– Afərin sənə, götür baxaq şarı. indi sənin oldu bu şar.

Sonra uçub getdi. Arxasından qışqırdım 'təşəkkür edirəm' amma eşitmədi çoxdan getmişdi. Gözəl idi xoşbəxtlikdə qorxusuzca şar uçurmaq, küləyin səsiylə gülümsələrimin yarışması. Heç bitməsin istədim; amma bitdi, oyandım. Yenidən yatmaq istədim yenidən eyni yuxunu görmək istədim orada çox daha xoşbəxtim, təəssüf ki, gerçək həyat deyə bir şey var və mən də onun içində yaşayıram, kokuşmuş çadırın içində kokuşmuş gerçək həyatlar... Adsız buraxılmış bəlkə də tərk edilmiş çarəsiz gerçək həyatın insanları, sahildə küncdə qalmış heç bir yerə sığdırılmamış, hekayələri belə 3 tam səhifəylə məhdudlaşdırılmış, yerini- yurdunu buraxmaq məcburiyyətində buraxılmış, buna məhkum edilmiş, kimsənin adımızı bilmədiyi hamımıza immiqrant deyildiyi biz insanlar, okeanın ortasında bir ovuc səhrada qalmış gerçək həyatın insanları... Biri bizəmi səsləndi? eşitmək istəmirəm də.

Bura da buranın gerçək həyatı.

Gerçəklərdən nifrət edirəm yuxumu geri istəyirəm. Nə qədər ağladığımı bilmirəm. Yorğun düşmüş olmağım ki yenidən yatdım.

Vaxt nə qədər keçdi bilmirəm amma bir qışqırıq səsinə oyandım doğrusu yerimdən sıçradım. Burada nə vaxt bir qışqırıq eşitsəniz anlayarsınız ki bəziləri dözə bilməyib özünü çadıra asmış ya da xəstələnib ölüb. Gəldiyim gündən bəri çox dəfə bunları yaşadım amma

həmişə bunu maraqlandım: Hansı qatilin izləri idi bunlar bizimmi onlarınmı? Cavab hansı daşın altında gizlidirsə tapmaq istəyərəm. Bu dəfə çadırdan çıxmadım çünki bilirdim və görmək istəmirdim. Anam qaçaraq çadıra girdi.

– Zelda qaç -deyə qışqırdı.

Bax baxa qaldım, nə etməyimi istəyirdi anam, mən niyə görmək məcburiyyətindəydim. Baxdı hələ yerimdəyəm tutdu qolumdan məni çadırdan çıxardı, hər kəs bir yerlərə qaçdırırdı əlləri də dolu idi ağ rəngdə bir qutu kimi bir şey vardı oxuya bilmədim üzərində yazanları amma aydındır ki gözəl bir şey vardı içində çünki üzü gülürdü. Anam qolumdan tutdu və sürətli sürətli getməyə başladı nə olduğunu anlamağa çalışarkən birdən özümü bir yük maşınının qarşısında tapdım, böyük idi və içində böyük böyük qardaşlar vardı insanlara bir şeylər verirdi. O an anladım ki kömək gəlmişlər idi bizə, həqiqətən də göyərçinin dediyi kimi içində yaxşı olan insanlarda vardı bu gerçək həyatda. Sevincdən dəliyə döndüm və insanların arasına qarışdım. Çətin oldu amma onların qabağına keçməyi bacardım. Böyük böyük qardaşlardan biriylə göz gözə gəldik mənə gülümsədi 'səni yaramaz, adın nədir sənin?', _Zelda. Başımı oxşadı 'nə gözəl saçların var'. Saçlarımı anam 3 gün əvvəl kəsmişdi çox daha uzun və gözəl idi, bu an nə haldayam bilmirəm kəsdiyində ağladığım günü xatırladım və mənə bunu söyləmiş olmasına xoşbəxt oldum. 'Sıranı pozdun' dedi və gülümsədi 'narahat olma hamınıza çatacaq inşallah, götür bu da sənin' dedi və bir qutu uzatdı götürmək istəmədim,

– Niyə götürmürsən?

Şey...

Şey, mən şar istəyirəm, bu gün mənim ad gündür və mən şar uçurmaq istəyirəm.

– Uşaqlar üçün bir neçə oyuncaq da verildi amma içlərində şar varmı bilmirəm. Baxmaq istərsənmi?

Bəli. Ümid etmək istəyirəm nə olar olsun nə olar olsun. Bir kənara çəkildim və gözləməyə başladım. 3 dəqiqə sonra yanıma gəldi 'təəssüf edirəm, yox idi şar içlərində dedi'. Göyərçin məni aldatmışdı mənə yalan danışmışdı ümid deyə bir şey yox idi qaçmağa başladım çadıra gəldiyimdə ağlamaqdan yorğun düşmüşdüm. Burada yalnız qışqırıqlar olar amma bu günki sevincdən idi, bir tək mən sevinə bilməmişdim. Burada insanlar çox danışmaz çox da yoldaşım yox, sanaram insanların halı yox nə danışmağa nə də yoldaşlıq etməyə mən də ona görə yazıram, sözlərimi istehlak etməmək üçün yazıram. Son qalan 3 səhifə yarpağımla dirsəyimi çürüdənə qədər yazacağam. Bu böyük həyatımızı 3 səhifə kağıza sığdıracağam və bu günü əsla unutmayacağam. Burada qışqırıqlar dənizə qarışar, dağa daşa çatar, sonra söz olar uçub gedər. Əlimin kömür qurusu ürəyimi qurudana qədər yazacağam bu mənim hekayəmi bir gün kimlərsə mütləq oxuyacaq.

Yenə yatdım və bu dəfə oyandığымda sabahısı gün olmuşdu. Anam qarınımızı doyurdu. Çox da yaxşı gəlmişdi. Gəzmək üçün çadırın xaricinə çıxışım və getməyə başladım. Uzaqda bir yük maşını göründü, içimə bir xoşbəxtlik doldu və qaçmağa başladım qaçdım, qaçdım, qaçdım. Yük maşını dayandı və içindən yenə o böyük böyük qardaşlar endi. Dünən saçımı oxşayan böyük qardaşı gördüm yanıma gəldi, _Necəsən Zelda, bax sənə nə gətirdim.

Əlində heç bir şey yox idi nə gətirmişdi görəsən. Yük maşınının arxasına yönəldi və bir çox şar çıxardı, sevincdən dəliyə dönmüşdüm hamısını götürdüm əlindən, sarıldım və təkrar qaçmağa başladım. Yuxumdakı kimi idi hər şey. Dəli kimi şarları uçururdum. İndi hər şeyi daha yaxşı anlayırdım işığımı itirməyəcəkdim. Bir palçıq bataqlığının orada dayandım. Dünən mənim ad günümüdi və mən də o şamı üfləyəcəkdim. Üç beş budaq parçası tapdım, sonra da bir daşın üzərinə palçıqdan bir tort etdim; bir gözəl bəzədim, şamları tikdim və tortum hazır idi. Yalnız bir dilək haqqım vardı və ən böyük diləyimi diləyəcəkdim. "ÜMİDİN RƏNGİ MAVİ OLSUN, QUŞLARA DA MƏNDƏN SALAM OLSUN". Ad günün mübarək olsun Zelda.

BARVA UPANJA: MODRA

Büşra ERYILMAZ

Moje ime je Zelda, ta povzetek moje zgodbe. Stara še 6 let in moj rojstni dan je danes. Ni več važno. Tu je rojstni dan praznoval še huje, moja mama tako rekla. Jaz zasuk vratu, vendar nisem mogla pritožiti, ker je imela prav, to ni bil naš dom. Kateri je najslabši kraj v hiši ali v blatu obstaja, obstaja le blazino in odejo, v kateri je hiša? To ni naša hiša in šotor. Še vedno ne razumem, kaj je to mesto, smo tam, kjer smo, zakaj smo morali zapustiti svojo hišo, ne morem razumeti, zakaj smo prišli sem, nič. Moja mama je ravno naše stališče, da smo prisiljeni preseliti, naša domovina, naša zemlja, smo morali zapustiti naš ego in sedaj moramo živeti za nekaj časa v šotoru, je dejal. Zelo težko razumeti, nočem razumeti; rada bi praznovali rojstni dan. Pred moj rojstni dan, sem imela torto in sem prepričana, da sem megljena spomnim toplo hišo s streho. Potem sem bila kot nenadoma spomnila, moja mama je nekoč dejala, nenadoma je bila moj um zatakne tresla. Naša sinoči moja mama mi je povedala, "bo to karto svojo pot do izgube svetlobe" Kaj si mislila z besedami, se sprašujem, zakaj je padla ven iz moje glave? Nisem imela svoje luči na. Tisto noč je bila naša zadnja noč in nisem nikoli več videli mojega brata po tej noči. Mislim, da ga pogrešam. Moj oče je že šel tako ali tako sinoči poslovili od nas, preden smo šli nekaj dni. Imel je, da vas zaščiti, vendar si želim, da ne bi zapustil moj oče je bil pri nas morda vse, kar bi bilo bolje. Dejal je prvi rojstni dan, ne da bi jim zdaj in morda zadnji.

Danes je bil drugačen od drugih dni, vendar razlog ni bil moj rojstni dan, sem imela še eno težko opisati sreče v meni. Tu smo bili prvih mesecih moja mama in mojega bratca z mano. Moj brat je nenehno joka in ne morem več prenašati. Hassan je poskušal umiriti moja mama, ampak nemogoče. Kljub temu, ovire na srečo ne more biti Hassan glas, bom našla recept. Hasan un glas, njena teta je prišel do šotora. Materino mleko je kot, da je moj brat prenehal jokati, je tako dejal. Teta "eden od dveh šotorov stran greš posvetujte s svojim krmi tudi imel dojenček fant bo trajala dan ali dva, potem pa ..." je dejal, in je padla tišina. Nismo imeli nikomur ni vedel seboj tukaj po sebi. Sem zaljubljen v resignirano hladnosti v njegovem glasu, njegov obraz v mojem lomljenega srca kot sadike vidim nobenega upanja v sebi ima zvil pomislite onstran meje nisem mogel videti je nam stopinjah do življenja, ki so jih opravili tekalne plasti na vse nas sadike, ga je dal prelom robove. Bila sem začudna zvok moja mama:

-Zelda, pazi na svojega brata, za nekaj časa, bom takoj nazaj v dveh minutah.

Mama,

-Kaj?

-Mami, jaz sem lačna

-Zelda tudi začnete, ne vidiš, da ne morem razmišljati o ničemer?

Želim spati. Tukaj Vse je šlo spi hitreje padejo. Zbudila sem se pod vplivom lepe sanje. To je moja najljubša barva je roza barve z modro moje matere sem jo ljubila preveč des trmasto modra. a Večina vseh odtenkih odtenkih nebo modro, sem bil tam v moji sanjsko službo; nebo, ki je bilo nemogoče, mesto je bilo le mogoče priti in videti življenje na drugi strani meje, živim v šotoru, ki dosegli za nebo. padel sem otroka še nismo bili prisiljeni odrasti zgodaj, tako da nebo je najlepše v jeseni srečo otroka. Jaz odklonijo na oblakih, sem skočila, sem bila tako vesela, da sem se zabavala kot nori. Potem sem vidla balon zbežal proti njej bi morala ona je bila modri baloni me. Balon je želela zapustiti balon je v ustih golob.

- Me, da sem našel prej, vendar želim, da bi moja.

Sem razširila svojo roko, ki jo je poskušal vzleteti

- 'o moj "sem jokala.

Nemočno sem zasuk vratu, sem začel hojo proti kod prihajam.

- Daj pohitite, to nebo, da je, kjer smo videli vse, vse nas v tem svetu, potem pa si delijo isto nebo. Vedno trdijo na vsak zasluži nekaj, čeprav sem to rekla, ne boste res nič za mene, razen tistih, ki jih imajo. Preden se bo obrnil in pokazati sposobnost, da delijo vse, kar je z nekom, pokaže pogum za boj pred obupal. V tem svetu smo pravzaprav bratje, sovraštvo do vseh stvari, "moj" rekoč smo naredili. Vendar pa je peščica ljudi sreče veselja, da lahko živi vse, kar so varabils "moj" Ne rečem. Glede na to, da je teh vojn na svetu; Veš, ljudje vedo, ne samo podaljšanje balone za letenje. Letenje vsakega balona dogaja v veliko ljudi bednih, bo v pritličju, lakote, suše, zgodnje predstave.

Ljudje ne živijo v svetu Zeldi, boste videli, da resnično življenje, da bi šel, da odrasteš, si bo prejemnik ne bo enostavno, kot realnost prsnega koša, ki presega meje jo bodo tujci v kraj, ki ga ne poznajo, saj prehaja preko naših meja, jezikov, barv, različnih ras bo izgnati vam bo tepec - um hodiš visok nagib glave do njih .Ne obupajte, poteka v strani, ki bo zagotovo in sledite svetlobo.

Torej, povej nam, zakaj so to storili?

- Razlog z žrebom do njih, in vas, ker ste morali zapustiti svojo državo, da ste ga uvedli, svojo hišo, svojo ulico, ki jih uniči vaše ulice, ste prave pustili, da vas bo tudi prišel, ko gre tja, kjer je čas, da postavite mejo. Tukaj boste tudi spremenite obstoječi red. V vsakem sistemu, ki ga želijo izkoristiti, da bi spreminjali, ker bodo ljudje ti kriv. Nekateri bodo poznate, bodo vedeli, kdo da je tvoja krivda komu boste obrniti nazaj, nekatere od njih bo prišel s tem vse, "moje", pravijo, zaradi bojev boste in so tako veliko nedolžnih ljudi bo nastradal večino od vas fantje, da ne obupajte.

Ampak, to je velika krivica, da nismo naredili nič do njih.

-Saj sklada z njimi, Zeldi, bo stresemo gospodarstvo, nekateri ljudje zaradi pragmatizma bo koristila bo trpljenje delajo ceneje ur za denar za kruh, vendar pa delaš, ker vam ni treba želim nikomur razumeti. Se navadiš na njih vse kriv vsega, kar bo, pada dobro spet prideš spet.

Rada bi samo iti domov.

-Ste bili pustimo, da rastejo, vsak od vas, ampak ti si drugačen od njih pozabi. Si bo še naprej svoje življenje, ampak tudi za izobraževanje. Če pustite ceste, na kateri kamen. Ali si me razumel? Zapomnite si moje besede Zeldi, še vedno upam. Obljubi mi.

Prav tako bi rekel, da sem bila zelo prestrašena, saj so obljubili. "Obljuba".

-Dobro opravljeno, greš balonarstvo. Ta balon je zdaj tvoja.

Potem je šel leteti. Nato sem zavpila: "hvala", vendar ji ni slišala je že odšla. Fino, da je vesela, da letenje neustrašno balon tekmovalj z zvokom vetra moj nasmeh. Nikoli nisem želela končati; vendar pa je že konec, sem se zbudila. Želela sem, da spet vidim isto sanje spet želela spanec je zelo vesela, da spet, žal, resnično življenje obstaja kaj takega, in živim v njej, smrdljivo resnično življenje v smrdečo šotoru. Nanesejo morda zapuščeni ljudje nemočni v resničnem življenju, sem ostala na obali kot kjerkoli ni fit zgodbo celo omejen na 3 polni strani, je bila prisiljena zapustiti v tujini, je bial obsojena, mu je poklicala *priseljence*, ne vemo, smo ime, smo ljudje, ki so življenje v realnem ljudi ostal na peščico puščavi sredi oceana ... kdo nas je poklicala? Ne želim slišati. To je resnično življenje tukaj.

Sovražim Hočem prave sanje. Ne vem, koliko sem jokala. Sem na utrujena sem spal znova.

Ne vem, koliko časa je minilo, ampak dejansko sem skočil ven na mesto, sem se zbudila kričati. Tukaj, ko krik d Če veste, da je nekdo zbolel ali umrl šotori stojalo obesil. Ker je dan, ko sem prišel, smo jih že večkrat, ampak vedno sem se spraševal: Kaj je bilo sledove našega morilca so njihov vseč? Rad bi, da bi našli odgovor, ki je skrit pod kamnom. Vedel sem, ker nisem hotel zapustiti šotor in glej ta čas. Moja mama je pritekel v šotoru.

-Planila Zelda slišalo.

Sem gledala na, kaj je moja mama želela od mene, sem morala videti, zakaj. Poglej, jaz sem še vedno gojijo potegnili mojo roko in me v šotoru, vsi so se smejali prostor za pobeg je pisal o nečem nisem mogla prebrati imel take roke so bile polne bele barve v škatli, ampak zato, ker obraz očitno imela nekaj lepega. Moja mama je zgrabila za roko in sem našla to hitro

hitrost, medtem ko poskuša razumeti, kaj se je zgodilo začel sam hoditi nenadoma pred tovornjak, ki je bil kar nekaj ogromno in je imel velik večer za ljudi. Razumela je, da je prišel trenutek, da bi nam pomagali, da je to res dobra v resničnem življenju, kot tudi ljudje, ki so bili v goloba. Bila sem jezen z veseljem, in sem bil zmeden med ljudmi. Bilo je težko, vendar mi je uspelo opraviti pred njimi. Sem prišla iz oči v oči z enim od velikega brata Nasmehnila se mi je 'ti poredna, kaj si ti? "Ime," gospod Zelda ". On je potrepljal po moji glavi, "kaj lepe lase". Moja mama je moja striženje, preden je bila 3 dni predolgo in lepa, se spomnim dneva, ko sem jokala trenutek ne vem, kaj me je ustavila in čeprav sem rekla, da sem vesela, da ga imajo. "Ti zlomil čakalne vrste," je dejal in se nasmehnil: »Ne skrbi, upam, da vas vse dovolj, pa se to v vas," in jaz se nisem predal polje,

-Ne boste dobili Ne?

-Ne ...

No, rad bi balon, danes je moj rojstni dan in želim, da bi razstrelili balone.

Dobili smo nekaj igrač za otroke, vendar ne vem, če so baloni v njih. Ali hočeš videti?

Ja.Kaj se zgodi, ko dobiš tisto, kar bi si želeli, da upam.Sem stopila na stran in čakal.3 minute kasneje, je prišla do mene " Žal mi je, da ni imela v notranjosti balona".Golobi so me prevarala ga je lagala, da mi upamo, ko sem prišel v šotoru ni bilo nič, sem začel teči, sem utrujena od joka. To bi samo stojim danes, vendar kriki veselja, eden ben sevin nisem mogel. Mi ne govorimo veliko več ljudi tukaj je moj prijatelj, mislim, da ljudje ne tvorijo prijateljstvo, niti, kako govoriti, da pišem, pišem, da je poraba moje besede. Bom napisala 3 strani listov vinske trte z mojim že zadnji preostali do zmage. Sem fit sedaj veliko 3 stran papirja v našem življenju in ne bomo nikoli pozabili danes. Tukaj kriči zmeden morje, gore dobil kamen, nato pa muhe obljubil. Bom

napisala moje srce iz moje roke do suhega
črnega premoga bo to dan v mojem zgodba
povzetku na enem mestu, ne bo nujno prebrati.
Ponovno sem spal, in tokrat sem bila, ko sem
se zbudila naslednji dan. Moja mama je bila
sposobna nahraniti naš želodec. Zelo dobro je
prišel. Sem prišla ven iz šotora, da hodi okoli
in začel hoditi. Stran pojavil tovornjak je bil
napolnjen s srečo, da me sem tekla in tekla,
tekla, tekla. Tovornjak ustavil in da veliki brat
je šla naprej. Včeraj sem videl brat je prišel k
meni božati moje lase,

-Zelda, poglej, kaj sem ti prinesel.

Ni bilo nič v roki, kar je prinesel čudno.
Tovornjaki z glavo na hrbtu in je imel veliko
balonov, sem bil nor na vse radosti sem dobil
iz rok, sem objel in začel ponovno deluje. Vse
se je zdelo moje sanje. Sem letela balone kot
nor. Zdaj bolje razumemo vse, kar se dogaja,
da izgubijo svojo svetlobo. Stala sem tam
blatno barje.

Včeraj je bil moj rojstni dan in sem bil, da bo
razstrelil to svečo. Našla sem dele treh od petih
vej, nato pa sem naredila torto blata na
kamen; Imam lepo okraski, sveče in drugo torto
sem bil pripravljen. Sem samo ena želja
odobrena in sem bil tekoč, da želijo za svoj
največji želji. Naj modra, da je barva upanja.
Lepo pozdravljeni ptice. Vse najboljse Zelda!!